அத்தியாயம் 96

அஹமதுநகரைச் சேர்ந்த பிராமணர்

அஹமதுநகரைச் சேர்ந்த பிராமணர் தன் மனைவியுடன் அக்கல்கோட் வந்து சமர்த்தரை தரிசனம் செய்தார். அவர் மிகுந்த அன்போடு, **"நான் ஒரு ஏழை. நீங்கள் என்னுடைய சிறிய அன்பளிப்பை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்"** என்று கேட்டுக்கொண்டார். தூய அன்பிற்கு அடிமையான ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **"எனக்கு பஜ்ஜி, கட்போலி,கீர், ஆம்தி ஆகிய பதார்த்தங்களை சமைத்துக் கொடு. பிறகு என் வயிறு நிறைந்துவிடும்"** என்று குழந்தைபோல ஆர்வத்துடன் கூறினார். அந்த பிராமணர் மிகவும் சந்தோஷம் அடைந்து அவற்றை தயாரிக்கும் முறைகளை கண்பத்ராவிடம் கேட்டுக்கொண்டு அடுத்த நாள் அவருடைய மனைவி அனைத்து உணவுகளையும் சிரத்தையோடு ருசியாக சமைத்தாள். அவர் முந்தைய நாளே பல பக்தர்களையும் ஊர்ப் பெரியவர்களையும் விருந்துக்கு அழைப்பு விடுத்திருந்தார். காலையில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை அழைத்தார். அனைவரும் விருந்துக்கு வந்துவிட்டனர், ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மட்டும் இன்னும் வரவில்லை. பதட்டம் அடைந்த பிராமணர், உடனே சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜை அழைக்க ஓடினார். அப்போது அவர் குதிரைக் கொட்டகையில் உள்ள ஒரு மேட்டில் அமர்ந்திருந்தார். மிகுந்த பக்தியுடன் அந்த பிராமணர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் நமஸ்கரித்துவிட்டு உணவுக்கு வருமாறு அழைப்பு விடுத்தார். தத்த திகம்பரர் சிரித்துக்கொண்டே, **"அனைவருடைய வயிறும் நிரம்பிவிட்டால், என்னுடைய வயிறும் நிரம்பிவிடும். பிராமணர்களுக்கு முதலில் உணவளி. மண்ணை வைத்துக்கொண்டு விளையாடாதே!"** என்று கூறி அனுப்பினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வார்த்தைகளுக்கு அடிபணிந்து வந்திருந்த அனைவருக்கும் திருப்திகரமாக உணவளித்துவிட்டு, தாம்பூலம் கொடுத்து வழியனுப்பி வைத்தார்.

பின்னர் மீதமிருந்த உணவை மூன்று பங்காகப் பிரித்து, தனக்கு, தன் மனைவிக்கு மற்றும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு என மூன்று தட்டுகளில் பரிமாறி வைத்தார். அச்சமயத்தில் வெளியூரில் இருந்து இரண்டு பிராமணர்கள் வந்து உணவு கேட்டனர். அந்த பிராமணர் அவர்களுக்கு ஸ்நானம் செய்துவைத்து

மரியாதையுடன் வணங்கிவிட்டு தங்களுக்கு வைத்திருந்த இரண்டு பாகங்களை அளித்தார். வந்திருந்தவர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து மேலும் உணவு அளிக்குமாறு கேட்டனர். பிராமண தம்பதி செய்வதறியாது ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்காக எடுத்து வைத்திருந்த கீர் மற்றும் மற்ற பதார்த்தங்களை அவர்களுக்கு திருப்திகரமாக பரிமாறினார்கள். உணவு துளிகூட மீதம் இல்லை! மதிய உணவுக்குப் பிறகு அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தரிசனம் செய்வதற்காகச் சென்றனர். பிராமண தம்பதி ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு அருகில் அமர்ந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி திருப்தியாக உண்டது போல கைகளால் தன் வயிற்றை சுற்றி சுற்றி தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டார். **“பஜ்ஜி நன்றாக இருந்தது. கீர் சுவையாக இருந்தது, ஏலக்காய் கொஞ்சம் அதிகம். இனிப்பு வகைகளான பூரண் போளியும் பஜ்ஜியும் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. ஆனால் கட்பொலிதான் கொஞ்சம் காரமாக இருந்தது, ஆனால் அதுவும் சுவையாகவே இருந்தது. ஆம்தி பிரமாதம்”** என்று கூறியவுடன் அனைவரும் ஆச்சரியம் அடைந்தனர். **“விருந்துக்கு செல்லாமலே அவருடைய வயிறு நிறைந்துவிட்டதே!”** என்று கூறிக்கொண்டனர்.

அப்போது கண்ணாடி,கோட்-சூட் மற்றும் பூட்ஸ் அணிந்த டிப்டாப் ஆசாமிகள் இருவர் அனைவரையும் பார்த்து, **“ஸ்ரீ ஸ்வாமி சொல்வது உண்மையா?”** என்று கேட்டனர். அனைவரும் உணவின் சுவை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறிய அதேபோல்தான் இருந்தது என்று உறுதிபடுத்தினர். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **“நீங்கள் இருவரும் இன்னொருவரின் மனைவியோடு உறவு கொண்டிருக்கிறீர்கள்! இந்த செயல்களால் நீங்கள் நரகத்திற்குப் போக வேண்டுமா? மாதர்சோத்!”** என்று கடுமையாக கண்டித்தவுடன் இருவரும் அவமானத்தில் வெளியே சென்றனர். அவர்கள் இருவருடைய மனைவிகளும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் இனி இவ்வாறு அவர்கள் நடந்துகொள்ள மாட்டார்கள் என்று கூறி மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

சமாராதனை செய்த அந்த பிராமணரிடம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர், **“உன்னுடைய சமாராதனை திருப்திகரமாக நடந்து முடிந்தது. வீட்டுக்குச் செல். அங்கு மூலையில் இருக்கும் சரஸ்வதியின் சிலைக்கு அருகில் இலையில் அனைத்து பதார்த்தங்களும் இருக்கிறது. அவற்றை இங்கு கொண்டு வா”** என்று கூறினார். அந்த பிராமணரின் மனைவி **“வீட்டில் உணவு துளிகூட இல்லை” என்று கூறினாள். அதற்கு குருதேவர், “என்ன பேசுகிறாய்? உன் வீடு நிரம்பியிருக்கிறது”** என்று கூறினார். வீட்டுக்குச் சென்று பார்த்தபோது, இலை முழுவதும் உணவு நிரம்பியிருந்தது. மகிழ்ச்சியுடன் அவற்றை கொண்டுவந்து தங்கள் மனம் திருப்தி

அடையும் வகையில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு பரிமாறினார்கள். சந்தோஷ மிகுதியில் அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் நமஸ்கரித்துக் கொண்டே இருந்தனர்.

பிறகு அந்த பிராமணர், **"ஸ்வாமி, நீங்கள் என்னை மண்ணோடு விளையாட வேண்டாம் என்று கூறினீர்கள் அல்லவா! நான் அந்த கட்டளையை பின்பற்றுகிறேன். தினமும் நான் பார்த்திவ பூஜை (தினமும் புது மண்ணால் விக்கிரகம் செய்து செய்யும் பூஜை) செய்கிறேன், அதை தொடர்ந்து செய்யலாமா அல்லது நிறுத்திவிடலாமா?"** என்று கேட்டார். **"மண்ணுடைய குணத்தை புரிந்துகொண்டு கர்மாவை செய். அதற்கு எந்தவித பிரதிபலனும் எதிர்பார்க்காதே! பிறகு நீ கடவுளை அடையலாம். ஒவ்வொரு கர்மாவையும் முழுமையாக புரிந்து கொண்டு செய்"** என்று அருளுரை வழங்கினார். அவர் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து, அடுத்த நாளும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு நைவேத்தியம் படைத்துவிட்டு அதை பிரசாதமாக எடுத்துக் கொண்டார். அங்கு சில நாட்களுக்கு தங்கியிருந்துவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு அவர்கள் தங்கள் சொந்த ஊருக்குச் சென்றனர்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 97

மாதுளம்பழக் கதை மற்றும் சுந்தராபாய்க்கு தண்டனை

ஒருமுறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் விநாயகர் கோவிலிலுள்ள கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தபோது மும்பையிலிருந்து சிலர் தரிசனம் செய்வதற்காக வந்திருந்தனர். அவர்களில் வணிகர் ஒருவர் இருந்தார். அவரிடம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மிகுந்த கோபத்துடன், **"என்னுடைய மாதுளம்பழத்தைக் கொடு"** என்று கேட்டவுடன் அவர் ஆச்சரியத்தில் உறைந்து நின்றார். பின்னர் அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"மஹராஜ், நான் ஒரு விஷயம் நடைபெற்றால் உங்களுக்கு மாதுளம்பழம் அளிப்பதாக பிரார்த்தனை செய்துகொண்டேன். நான் விரும்பிய**

படியே நடந்தது. என் வேண்டுதலை நிறைவேற்ற இரண்டு மாதுளம்பழங்களை கொண்டு வந்தேன். அதை கொடுக்க மறந்து என் பையிலேயே வைத்துவிட்டேன். தயவுசெய்து என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்" என்று கூறிவிட்டு உடனடியாக அவர் தங்கியிருந்த இடத்திற்கு ஒருவரை அனுப்பி மாதுளம்பழங்களை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு படைத்தார். (இதேபோல் தத்த அவதாரியான ஸ்ரீ சாய்நாதரும் நடந்து கொண்டதை நினைவு கொள்வோம்).

அவற்றை சுந்தராபாய் எடுத்து தனக்கு வைத்துக் கொண்டாள். அதில் ஒன்றை அப்போதே உதிர்த்து தன் பேரனுக்கு கொடுத்துவிட்டு, கீழே மண்ணில் விழுந்த சில பகுதிகளை எடுத்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடம் அளித்தாள். இந்த கீழ்த்தரமான நடவடிக்கையைப் பார்த்தவுடன் வாமன்புவாவும் ராமதாசிபுவாவும் மிகுந்த கோபம் அடைந்தனர். சுந்தராபாய் இதுபோன்ற மரியாதைக்குறைவாக நடந்துகொள்ளும் சமயங்களிலெல்லாம் ராமாதாசிபுவா அவளை அடிப்பதற்காக ஓடுவார். வாமன்புவாவும் அவரைத் தொடர்ந்து பைத்தியம் போல கோபத்துடன் ஓடுவார். அன்று இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்ற போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தன் கைகளை உயர்த்தி, **"வேண்டாம், பொறுமையோடு இருங்கள். வயல்வெளிகளில் சோளக்கொல்லை பொம்மைகள் பறவைகளுக்கு பயம் உண்டாக்குவதற்காக வைக்கப்படுகின்றன. அதில் இருக்கும் இந்த மண்பானையை செருப்பை கொண்டு விரட்டி அடிப்போம்"** என்று கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் அவர்கள் இருவரும் அமைதியானார்கள்.

ஆறு மாதங்களுக்கு சுந்தராபாயுடைய ஆட்டம் தொடர்ந்தது. அப்போதெல்லாம் சுந்தராபாய் அல்லது சோளப்பாவின் அனுமதி இல்லாமல் எவருமே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் கூட செய்ய முடியாது. பின்னர் ஒரு நாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தன்னுடைய பாதுகைகளால் அடித்து அவளை விரட்டி அனுப்பினார். அதற்குப் பிறகு அவள் தூரத்தில் அமர்ந்துகொண்டுதான் இருக்க வேண்டியதாயிற்று.

சுந்தராபாய் சோலாப்பூரைச் சேர்ந்த ஒரு விதவைப் பெண்மணி. அவள் மிகுதியான கால்வீக்கம் மற்றும் வலியினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தபோது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட் வந்திருந்தாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் அருளால் நோய் குணமடைந்தது, ஆனால் அவளுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் சேவைகளில் மனம் லயித்ததால் அக்கல்கோட்டை விட்டுச் செல்ல மனமில்லை. அப்போது சோளப்பா மட்டுமே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவைகள் செய்து கொண்டிருந்தமையால் அவருக்கு வேலைப்பளு அதிகமாக

இருந்தது. சுந்தராபாயுடைய உதவி அவருக்குத் தேவைப்பட்டது. இவ்வகையில்தான் சுந்தராபாய் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய பிரதான சேவகியாக ஆனாள். ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் சோளப்பாவிடம், **"இவள் சூழ்ச்சி செய்து உன் இடத்திற்கு வந்துவிடுவாள். அதனால் அனைத்து விஷயங்களையும் அவளிடம் கொடுத்துவிடாதே"** என்று எச்சரிக்கை செய்தார்.

நாளடைவில் சுந்தராபாய் ஸ்ரீ ஸ்வாமி தொடர்புடைய அனைத்து வேலைகளிலும் தன் ஆதிக்கத்தை செலுத்தினாள். அவளுடைய விருப்பம் இல்லாமல் எதுவுமே நடக்காது என்கிற நிலை உருவானது. அவளுடைய முந்தைய பிறவிகளில் செய்த நல்வினைகளின் காரணத்தினால் மஹராஜ் சுந்தராபாயி கூறுவதை அப்படியே கேட்டு நடக்கத் தொடங்கினார். அவள் **'உறங்குங்கள்'** என்று கூறினால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி உடனே உறங்கிவிடுவார். அதேபோல உறக்கத்திலிருந்து விழித்துக் கொள்ளச் சொன்னாலும் பதிலேதும் கூறாமல் அப்படியே செய்வார். சாப்பிடச் சொன்னாலும், சாப்பிட வேண்டாம் என்று கூறினாலும் அப்படியே செய்வார். பக்தர்கள் அவளையே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தராக பாவிக்கத் தொடங்கினர். இதன் காரணமாக அவளுக்கு பலவிதமான அன்பளிப்புகள் கிடைத்தன. அதுமட்டுமல்லாமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளும் தனக்கு கிடைக்கும் அன்பளிப்புகளை அவளிடம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். சுந்தராபாயின் அகங்காரம் அதிகரித்தது. ஒருமுறை ஒரு பக்தர் சுந்தராபாயிக்கு எதுவும் கொடுக்காமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு மட்டும் இரண்டு பேடாக்களை கொடுத்துவிட்டார். அதனால் மிகவும் கோபமடைந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுடைய கழுத்தை பிடித்துக்கொண்டு, **"சாப்பிடாதீர்கள்"** என்று அவள் உரக்கமாகக் கூறினாள். என்ன ஒரு ஆதிக்கம்! இந்த உலகத்தையே ஆளும் சக்தியிடமே தன் அகங்காரத்தை காட்டிக்கொண்டிருந்தாள். அவளோ தன் பூர்வ ஜென்ம கர்மாக்களின் நற்பலன்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாள்!

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் சோளப்பாவை மறைமுகமாக அறிவுறுத்தும் வகையில், **"சோளப்பா! இந்த விதவை மிகவும் கொடுமைக்காரி ஆகிவிட்டாள்"** என்று கூறினார். சுந்தராபாய் மஹாராணியிடம் சோளப்பாவைப் பற்றி அவதூறாகக் கூறி சோளப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவைகள் செய்வதில் இருந்து விலக்கப்பட்டார். சுந்தராபாய் மட்டுமே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை முழுவதுமாக கவனித்து வந்தாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் எவ்வளவு முறை சோளப்பாவை அறிவுறுத்திய போதிலும் அவர் இவ்விஷயத்தை தன் காதில் போட்டுக் கொள்ளவே இல்லை.அதன் பலனை அவர் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சுந்தராபாயின் குணங்கள் பற்றி நன்றாகத் தெரிந்திருந்தும் அவளை தனக்கு சேவைகள் செய்வதற்கு அனுமதித்தார், இருப்பினும் அவளுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கவில்லை.இதுதான் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய கருணையான குணம். அல்லது அவளை தன் பக்தர்கள் கூட்டத்தில் இருந்து காப்பாற்றிக்கொள்ள ஒரு சோளக்கொல்லை பொம்மையாக உபயோகப்படுத்திக் கொண்டாரோ என்னவோ?

சுந்தராபாய் யாருடைய உதவியும் இல்லாமல் அனைத்து சேவைகளையும் செய்துகொண்டிருந்தாள். சில சமயங்களில் அவளுக்கு ஒரு உதவியாளரின் தேவை இருந்தது. அப்போது பாளப்பாவுக்கு சில வேலைகள் அளிக்கப்பட்டன. மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் தனக்கு கிடைத்த அற்புதமான பாக்கியத்தை பாளப்பா எந்தவித குறையும் இல்லாமல் செய்து கொண்டிருந்தார். குங்குமப்பூ கலவை, கற்பூரம், காளைகளுக்கு தீவனம், நைவேத்தியத்திற்குத் தேவையான சர்க்கரை போன்ற சிறு சிறு விஷயங்களுக்கெல்லாம் பக்தர்களிடம் அவள் பணம் வசூலித்தாள். அவளுக்கு லஞ்சம் கொடுக்காமல் எவராலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்யமுடியாது என்கிற நிலை உருவானது. அவள் எப்போதும் விதவைகள் அணிந்துகொள்ளும் கந்தல் துணியைத்தான் அணிந்து கொண்டிருப்பாள், ஆனால் அனைவரிடமும் சேலை வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டிருப்பாள். அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு சேவைகள் செய்கிறாள் என்கிற இரக்கத்தில் அனைவரும் அவள் கேட்டவைகளை கொடுத்தனர். சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் இடங்களிலெல்லாம் பணம் வசூலிப்பாள். அவ்வாறு செய்தே பெரிய தொகையை சேர்த்து வைத்திருந்தாள். சில சமயம் பாயியின் நடவடிக்கைகளால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மகராஜ் பல தொல்லைகளை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஒருமுறை தத்தஜெயந்தி சமயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் ஜோஷிபுவா மடத்தில் இருந்தார். பக்தர்களின் கூட்டம் மிகவும் அதிகமாக இருந்தமையால் மஹராஜை விடியற்காலை 4 மணிக்கே குளிக்க வைத்து சாப்பாடு கொடுக்கப்பட்டது. அந்த காலை நேரத்திலேயே ஒரு பக்தர் வந்து ஒரு தட்டு முழுவதும் இனிப்புகளைக் கொடுத்துவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை பெற்றுக்கொள்ளுமாறு வேண்டிக்கொண்டார். அந்த இனிப்புத் தட்டு வந்த சமயத்தில்தான் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சாப்பிட்டு முடித்து தன் வாயை கழுவிக் கொண்டிருந்தார். அந்த பக்தர் மிகவும் பதட்டமாக இருந்தமையால் சுந்தராபாயியிடம் இரண்டு ரூபாய் கொடுத்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு இனிப்பை அளிக்குமாறு கூறினார். **“ஸ்ரீ ஸ்வாமி இப்போதுதான்**

சாப்பிட்டு முடித்திருக்கிறார். மதியம் கண்டிப்பாக அளிக்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டு அந்த தட்டை தன்னிடம் வைத்துக் கொண்டாள். அன்று ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் தரிசனத்துக்காக வந்து குவிந்தனர். இரவு பத்து மணி வரை கூட்டம் குறையவேயில்லை, அதனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி நாள் முழுவதும் சாப்பிடவே இல்லை. கூட்டம் குறைந்த பின்னர் சுந்தராபாயி பாளப்பாவிடம், **"உணவுத் தட்டு தயாராக இருக்கிறது. புதிதாக சமைக்க வேண்டாம்"** என்று கூறினாள். சுயநலமான குணத்தினால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு கெட்டுப்போன உணவை ஊட்டிவிட்டாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் எந்த வார்த்தையையும் கூறாமல் அந்த உணவை உண்டார். **"நீ என்ன இப்போது நவாப் ஆகிவிட்டாயா?"** என்று மீண்டும் மீண்டும் மூன்று முறை கேட்டுக்கொண்டே இருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் நிலையைக் கண்டு பாளப்பா மிகவும் வருத்தமடைந்தார். அவர் கண்களில் கண்ணீர் மல்க ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதங்களை எடுத்து தன் வயிற்றின் மீது வைத்துக் கொண்டார். அவர் அழுதுகொண்டே பாயி அளித்த கெட்டுப்போன உணவை உண்ண வைத்தற்காக தன்னை மன்னிக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார்.

சுந்தராபாயுடைய பேராசை தீப்பிழம்பு போல நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டே இருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமியுடைய பரம பக்தர் எவரேனும் நைவேத்தியம் கொண்டு வந்தால் அதை மறுக்காமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஏற்றுக் கொள்வார். ஆனால் சுந்தராபாயி தன்னுடைய பேராசையினால் தீய எண்ணம் கொண்டவர்கள் கொண்டு வரும் நைவேத்தியத்தைக் கூட ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு ஊட்டிவிடுவாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அனைத்தையும் கடந்தவர் என்பதால் அதை உண்டுவிடுவார், ஆனால் அவருடைய மனிதத்தன்மை சில நேரம் வெளிவரும்போது மிகுந்த கோபத்துடன், **"தீயவர்கள் கொண்டு வரும் உணவை கொடுக்காதே!"** என்று கூறுவார். ஒருமுறை அவள் ஒரு பக்தர் 25/- ரூபாயை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு முன்னால் ஒரு தட்டில் சமர்ப்பணம் செய்தார். அதை சோளப்பாவிடம் கொடுக்குமாறு ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறினார். அதை அவள் கொடுக்க மறுத்தவுடன் , மிகுந்த கோபமடைந்து தன் பாதுகைகளை அவள் மீது தூக்கி எறிந்தார். கோபத்தில் பாயி பணத்தை தூக்கி எறிந்தாள். பாயி எப்போதும் சேவகர்களை பார்த்து, **"எந்த வேலையும் செய்யாமல் தின்று தின்று கொழுத்திருக்கின்றனர்"** என்று கூறுவாள். **"ஏ! விதவையே, அவர்கள் என்ன உன் அப்பனுடைய சேவகர்களா?"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கோபத்துடன் கூறுவார்.

அவள் இவ்வாறு பலவகையான தவறுகள் செய்துகொண்டிருந்த போதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சுந்தராபாய் மீது மிகுந்த அன்பும் அக்கறையும் இருந்தது.

அவள் செய்யும் வேலைகளில் மிகுந்த கவனத்துடன் எந்தவித குறையும் ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்பதில் முனைப்பாக இருப்பாள். சில நாட்களுக்குப் பிறகு அதில் சில குறைகள் உண்டான போதும், அவை பெரிய குறைகள் என்று கூற முடியாது. ஒருமுறை புஜங்கா என்கிற வியாபாரியுடன் அவளுக்கு ஏற்பட்ட கைகலப்பில் அவள் வருத்தமடைந்து தற்கொலை செய்துகொள்வதற்காக சென்றபோது, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவளை காப்பற்றி அருளினார். இவ்வளவு அருட்கடாக்ஷத்தை அவள் பெற்றிருந்த போதிலும் அவளுடைய பேராசையினால் அனைத்தையும் இழந்தாள். அவள் மீது சில குற்றச்சாட்டுகள் சுமத்தப்பட்டு போலீசாரால் விசாரிக்கப்பட்டபோது அனைத்து குற்றங்களும் நிரூபணமானது. அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவைகள் செய்வது தடுக்கப்பட்டது மட்டுமல்லாமல், அவளுடைய சொத்துக்களும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன.

பணம், பேராசை ஆகியவை ஒருவரின் கண்ணை மறைத்து விடும் என்பதற்கு சுந்தராபாய் ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. கற்பகவிருட்சம் போல் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவளுக்கு அருகிலேயே இருந்தபோதிலும் அவரிடமிருந்து மோக்ஷத்தை கேட்காமல், பணத்தின் மீது மோகம் கொண்டு அனைத்தையும் அவள் இழந்துவிட்டாள். இவளை நாம் எடுத்துக்காட்டாக எடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் தெய்வீக கருணையிடம் இந்த உலகத்துக்குத் தேவையான வஸ்துக்களை கேட்பதை தவிர்த்துவிட்டு அவருடன் ஒன்றாகக் கலக்கும் பாக்கியத்தை அருள வேண்டும் என்று பிரார்த்தனை செய்வோமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 98

வயிற்றுவலிப் பெண்

ஒருமுறை பிரமணப் பெண் ஒருத்தி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட் வந்திருந்தாள். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி அக்கல்கோட்டில் புதிதாக கட்டப்பட்டிருந்த கிணற்றுச் சுவற்றில் சாய்ந்தவாறு அமர்ந்து கொண்டிருந்தார். அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியை வணங்கிவிட்டு, **"மகராஜ்,**

நான் வயிற்றுவலியால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். தயவுசெய்து என்னை ஏதாவது வழியில் குணப்படுத்துங்கள்" என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டாள். "**நீ எப்போது கங்கா-பாகீரதி (விதவை ஆகும் போது) ஆகிறாயோ அப்போது உன் வயிற்றுவலி குணமாகும்**" என்று கூறினார். சில நாட்களுக்குப் பிறகு க்ஷேத்ராடனத்துக்கு சென்றிருந்த அவளுடைய கணவர் இறந்துவிட்டதாக ஒரு கடிதம் வந்தது. பின்னர் அவளுடைய வயிற்று வலியும் குணமானது.

இது என்ன ஒரு விசித்திரமான லீலை? கணவனுடைய இறப்புக்கும் மனைவியுடைய நோய் குணமடைவதற்கும் ஏதாவது தொடர்பு இருக்குமா என்ன? இதன் விளக்கத்தை நம்முடைய சாதாரண மனித அறிவினால் புரிந்து கொள்ள முடியாது. அதில் பொதிந்திருக்கும் உள்-அர்த்தங்களை புரிந்து கொள்ளும் அளவிற்கு நாம் தகுதி பெறவில்லை என்றே தோன்ற வைக்கிறது! ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் சரித்திரத்தில் அவர் எடுத்துக் கூறியிருக்கும் அனைத்து அறிவுரைகளுமே மிகவும் எளிமையான, நம் தினசரி வாழ்க்கையில் நடைபெறும் சாதாரண நிகழ்ச்சி போல தோன்றினாலும், அவற்றை ஆழ்ந்து கவனிக்கும் போது, அதன் விளக்கம் வேறு மாதிரியாகப் புலப்படும். அவற்றை புரிந்து கொள்ளும் ஞானத்தை நமக்கு வழங்குமாறு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் பிரார்த்தனை செய்து கொள்வோமாக!!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 99

வேதாந்தப் பெண்

சில பெண்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட் வந்திருந்தனர். ஒரு பெண் இன்னொரு பெண்ணிடம், "**அந்த பஞ்சபாத்திரத்தில் இருக்கும் வஸ்துவை எடு**" என்று கூறினாள். உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவர்களுக்கு அறிவுரை வழங்கும் தொனியில், "**அந்த பஞ்சபாத்திரத்தில் இருக்கும் வஸ்துவை நீதான் கொண்டு வந்தாயா? அப்படியென்றால் அதன்**

சரியான விளக்கத்தை அளித்துவிட்டு நீ எடுத்துக் கொள்ளலாம்" என்று கூறினார். அந்த பெண் குபீரென்று சிரித்துவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் நமஸ்கரித்தாள். **"போய் வடவிருக்ஷத்தை(ஆலமரம்) சுற்று, அதன் அர்த்தம் உனக்கு புரியும்"** என்று கூறினார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறியபடியே அவள் வடவிருக்ஷத்தை சுற்றிவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடம் உணர்ச்சி பொங்கும் வகையில் விவரிக்க தொடங்கினாள். **"பஞ்சபூதங்களை உள்ளடக்கிய உடலே பஞ்சபாத்திரம். அதில் இருக்கும் வஸ்து என்பது ஆத்மா. வடவிருக்ஷத்தை சுற்றுவது என்பது சத்சங்கத்தினால் ஏற்படும் அக மாற்றங்களின் அனுபவங்கள். நான் உங்களுடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்தவுடன் என் துயரங்கள் அனைத்தும் மறைந்து போயின. ஸ்வாமி, என்னால் சரியாக சமைக்கக் கூட முடியாதபோது எப்படி பக்தியைப் பற்றியும், ஞானத்தைப் பற்றியும், தியாகத்தைப் பற்றியும் புரிந்துகொள்ள முடியும்?"** என்று கேள்வி எழுப்பினாள்.

"தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் ஹட யோகம், ராஜயோகம் போன்ற யோக முறைகளைப் பயிற்சி செய்பவர்களே அந்த வஸ்துவைப் பற்றி புரிந்துகொள்ள சிரமப்படுகின்றனர். நாள் முழுவதும் நெருப்பில் நின்று சமைத்துக் கொண்டிருக்கும் என்னை போன்ற ஒருத்தி ப்ரம்மஞானத்தை அனுபவிப்பதற்கு சாத்தியமே இல்லை. என்னுடைய சிறு அறிவைக் கொண்டு, சம்சார வாழ்க்கையின் அர்த்தமற்ற நிலையையும், ஞானிகளின் தொடர்பினால் கிடைக்கும் பேரானந்த நிலையையும் புரிந்து கொண்டேன். இதை என் அனுபவத்தில்தான் கூறுகிறேன்" என்றாள். அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சேவைகள் புரிந்துவிட்டு தன் சொந்த ஊருக்குச் சென்றாள்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் போன்ற ஒரு யோகியின் ஸ்பரிசம் கிடைத்தால், சாதாரண குடும்பப்பெண் கூட ஞானியாகலாம் என்பதை இந்த நிகழ்ச்சி நமக்கு உணர்த்துகிறது அல்லவா!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 100

வயதான பெண்மணிக்கு குழந்தை பாக்கியம்

மடே என்கிற குடும்பப் பெயருடன் கூடியப் பெண் ஒருத்தி தன் கணவருடன் அக்கல்கோட் வந்தாள். அச்சமயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் காஸ்-பாக் பகுதியில் தன் பக்தர்கள் புடைசூழ அமர்ந்திருந்தார். இந்த வயதான தம்பதி தங்களுக்கு வாரிசு இல்லையே என்கிற கவலையில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்ய வந்திருந்தனர். சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடம் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டபோது அவர், **"ஏ! உன் குழந்தையை எடுத்துக் கொள்"** என்று கூறிக்கொண்டே ஒரு தேங்காயை அவள் மடிமீது தூக்கி எறிந்தார். அங்கு சுற்றியிருந்தவர்களில் சிலர் அந்த பெண்மணியிடம், **"உங்களுடைய வயது என்ன?"** என்று கேட்டதற்கு அவள், **"அறுபது"** என்று கூறினாள்.

என்ன வயதாக இருந்தால் என்ன? ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய ஆசீர்வாதங்கள் இருக்கிறதே! அவர் கூறியபடியே ஒரு வருடத்திற்குள் அவளுக்கு குழந்தை பாக்கியம் கிடைத்தது. ஆம், அவளுக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். அவளுடைய சொந்த ஊர் தளேகாவ், அவள் மிகுந்த பக்தி நிறைந்தவள். அவளிடம் எவரேனும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜைப் பற்றி ஏதாவது கூறினாலே ஆனந்தப்பெருக்கில் அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடும்.

திருமணமானவர்களுக்கு குழந்தையின்மை என்பது அக்காலம் தொட்டு இப்போது வரை பெரிய சங்கடத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. இந்நாட்களில் மருத்துவர்களை அனைவரும் நாடுகின்றனர். அப்போது நடமாடிக் கொண்டிருந்த வைத்தியநாதனான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை நாடியவுடன், எந்த வயதிலும் அவர்களுக்கு குழந்தை வரத்தை அளித்து அவர்களுடைய துன்பத்தை நீக்கி அருளினார். இன்றும் உண்மையான நம்பிக்கை மற்றும் பக்தியுடன் வழிபடும் அனைத்து அடியவர்களுக்கும் அந்த பாக்கியத்தை அருளிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார் என்பதில் எந்தவித ஐயமும் இல்லை.

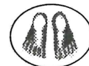
ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 101

அப்பா பாட்டீலின் கதை

கேசி என்கிற நகரம் அக்கல்கோட்டிலிருந்து சுமார் 15 மைல்கள் தொலைவில் இருக்கிறது. அந்த ஊரைச் சேர்ந்த அப்பா பாட்டீல் என்கிற அடியவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய பரம பக்தர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி கேசி நகரத்துக்கு அடிக்கடி செல்வார். அவ்வாறு ஒருமுறை சென்றிருந்த போது ஒரு மாருதி கோவிலில் தங்கியிருந்தார். இதைக் கேள்விப்பட்டு மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்த அப்பா பாட்டீல் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சுவையான உணவு வகைகளை தயார் செய்துகொண்டு அவரை தரிசிக்கச் சென்றார். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய வருகையை அறிந்து கொண்டு நல்துர்காவின் ஆட்சியாளரும் தரிசனம் செய்வதற்காக வந்தார். அவருடன் ஒரு காவல் அதிகாரியும் வந்திருந்தார். துணை ஆட்சியர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மகராஜிடம், **"எங்களுடைய நகரத்துக்கும் ஸ்வாமிகள் வரவேண்டும்"** என்று கோரிக்கை விடுத்தார். **"ஒரு சிறிய குதிரையை கொண்டு வந்தால் நான் அங்கு வருகிறேன்"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கூறினார். **"உன் அஹங்காரம் குறைந்தால் நான் உன்னுடன் வருகிறேன்"** என்பதுதான் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறிய வார்த்தைகளின் உள்-அர்த்தம். இதை அந்த ஆட்சியாளரால் புரிந்துகொள்ள முடியுமோ!

அந்த ஆட்சியாளர் ஒரு புதிய குதிரை வாங்கலாம் என்கிற எண்ணத்தில் காவல் அதிகாரியை நகரத்தினுள் சென்று வாங்கி வரச் சொன்னார். அந்த அதிகாரி அப்பா பாட்டீலுடைய பெண் குதிரையை 300/- ரூபாய் கொடுத்து வாங்கினார். அதை சேணத்தினால் கட்டி இழுக்க முயன்றபோது, அது அவருடன் வர மறுத்தது. அச்சமயத்தில் பாட்டீல் அவர் குடும்பத்துடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காகச் சென்றிருந்தார். வீட்டில் ஒரு வயதான பெண்மணி மட்டுமே இருந்தாள். அந்தப் பெண் பாட்டீல் வீட்டில் இல்லாததால் அவர் வந்தவுடன் அவருடைய அனுமதியுடன் குதிரையை கொண்டு செல்லுங்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டாள். ஒரு காவல் அதிகாரி வயதான பெண்மணியின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொள்வானா? அவன் அக்குதிரையை வலுக்கட்டாயமாக இழுத்துக் கொண்டிருந்தான். வயதான பெண்மணி நடந்து கொண்டிருக்கும் விஷயங்களைப் பற்றி கோவிலுக்குச் சென்று பாட்டீலிடம் தெரிவித்தாள். அப்பா கோவிலிருந்து வந்து அந்த

காவல் அதிகாரியிடம், **"நான் இந்த நகரத்தின் பாட்டீல்(தலைவர்). நான் உங்களுக்கு என்னுடைய நான்கு குதிரைகளை வேண்டுமானாலும் கொடுக்கிறேன். இந்த குதிரையை விட்டுவிடுங்கள்"** என்று கூறினார். சிறிய வாக்குவாதத்திற்குப் பிறகு பாட்டீல் தன் பெண் குதிரையை அவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டார். பிறகு காவல் அதிகாரி ஒரு வளர்ந்த குதிரையை கொண்டு சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி மகராஜை தன்னுடன் வருமாறு அழைத்தவுடன் அவர், "நான் வரமாட்டேன். நீ வேண்டுமானால் உட்காந்து கொள்" என்று கூறிவிட்டார்.

துணை ஆட்சியாளரும் காவல் அதிகாரியும் ஏமாற்றம் அடைந்தனர். காவல் அதிகாரி பாட்டீல் தன்னிடம் மிகவும் கோபமாக நடந்துகொண்டார் என்று ஆட்சியாளரிடம் கூறினார். கோபம் அடைந்த துணை ஆட்சியாளர், அப்பா பாட்டீலை சந்தித்து, **"நீ மிகவும் முரட்டுத்தனமாக நடந்து கொண்டாய். அதற்கான தண்டனையை நீ அனுபவித்தாக வேண்டும்"** என்று கூறினார். பாட்டீல் அவரை சமாதானப்படுத்த எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் எதுவும் முடியவில்லை. துணை ஆட்சியாளர், **"எட்டு நாட்களுக்குள் உன் கைகளில் கைவிலங்கை மாட்டவில்லை என்றால் நான் துணை ஆட்சியாளராக இருக்கமாட்டேன்"** என்று சவால் செய்துவிட்டு சென்றார். பாட்டில் அழுதுகொண்டே ஸ்ரீ ஸ்வாமி மகராஜிடம் சென்று, **"துறவிகளையும் ஞானிகளையும் தரிசனம் செய்தால் பக்தரின் வாழ்க்கையிலுள்ள கஷ்டங்கள் தீரும் என்றுதான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் இன்று எனக்கு மிகவும் மோசமான அனுபவங்கள் கிடைத்தன. ஸ்வாமி, உங்களால் மட்டும்தான் என்னைக் காப்பாற்ற முடியும்"** என்று அவர் பாதங்களில் விழுந்து கதறினார். பக்தவத்சலனான ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மிகுந்த அன்பு நிறைந்தவராய் மாறி, **"நான் அந்த மாதர்சோத்தை பல லட்சம் முறை அடித்து உதைப்பதுதான் சரி. இந்த கதியில் (பதவி) இருந்து அவனை வெளியே துறத்தி விடுகிறேன்"** என்று கோபமாக கூறினார். அவருடைய கோபத்தின் வெளிப்பாடு அவர் அமர்ந்திருந்த கட்டிலில் வெளிப்பட்டது, அது பயத்தில் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. பிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அக்கல்கோட்டுக்கு சென்றுவிட்டார். சில நாட்களுக்குப் பிறகு எவன் பாட்டீலிக்கு கைவிலங்கு மாட்டுவதாக சவால் விடுத்தானோ அவனுக்கு கைவிலங்கு மாட்டப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டான், அவனுடைய பதவியும் பறிபோனது.

எவரொருவருக்கு குருவின் துணை இருக்கிறதோ அவர்களை கடவுளால் கூட ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது. குருவின் அருட்கடாக்ஷம் இருக்கும்

போது எந்தவிதமான துன்பங்களும் நம்மிடம் வர அஞ்சும் தானே! குருவிடம் முழுமையாக சரணடைந்து நன்மை பெறுவோமாக!

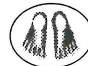
ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 102

தாஜிப போஸ்லே

ஸ்ரீ ராஜா சாஹேபின் மந்திரியான தாஜிப போஸ்லே மிகவும் கண்டிப்பானவர், இரக்கமற்றவர். அவருடைய தவறான நடத்தையினால் அக்கல்கோட் அரசவையில் இருந்து ஆங்கில அரசாங்கம் அவரை பணிநீக்கம் செய்துவிட்டது. ஆனால் அரசருக்கு அவர் மீதிருந்த அதீத அன்பினால் 50,000/- ரூபாய் அபராதம் செலுத்தி விட்டு, ஆங்கில அரசாங்கத்திடம் அவருக்கு உத்தரவாதம் அளித்திருந்தார். தாஜிப போஸ்லேவுக்கு மேலாளர் பணி அளிக்கப்பட்டது.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் நரசிங்க ராவ் போஸ்லேவின் வீட்டில் அமர்ந்திருந்தபோது திடீரென கடுங்கோபம் அடைந்து, அவருடைய முகம் தங்கம் போலானது. நடப்பது எதுவும் புரியாமல் பக்தர்கள் அங்கும் இங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தனர். அனைவரும் ஒரு மறைவான இடத்தில் ஒளிந்துகொண்டு நடக்கப்போகும் அற்புதங்களைப் பார்க்க ஆவலாக இருந்தனர். ஸ்ரீ விஸ்வராவ் மானே சற்று துணிவு மிகுந்த பக்தர், இருப்பினும், அவராலேயே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு முன்னால் நிற்க முடியவில்லை. **“ஒரு புலிக்கு முன்னால் கூட நின்று விடலாம், ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் கோபமாக இருக்கும்போது எவருக்கும் அவர் முன் நிற்கும் துணிச்சல் கிடையாது”** என்று கூறுவார். மகராஜ் மிகுந்த கோபத்துடன், **“ஏ மாத்ராகமனி (கெட்ட வார்த்தை), ஏன் கேலி செய்கிறாய்? இந்த கழுதை தன் தாயுடன் உறவு கொண்டவன். இவன் ஒரு ஹராம்கொர் (தந்திரக்காரன்), திருடன். சாலே, யார் இந்த தாஜாவை இங்கு அழைத்து வந்தது? போலீஸ் அவனை கண்டுபிடித்து கைது செய்வார்கள்”** என்று கோபமாகக் கூச்சலிட்டார். அவ்வாறு கூறிவிட்டு சில நிமிடங்களுக்கு

அமைதியாக இருந்தார். எவரையும் அவருக்கு அருகில் வருவதற்கு அனுமதிக்க வில்லை. இவை அனைத்தையும் யாரோ ஒருவர் அரசரிடம் தெரிவித்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இவ்வாறு கூறுகிறாரே என்று அரசர் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டாமா? செல்வம் அவர் கண்ணை மறைத்தது. அரசர் தாஜிபா ஒரு விலைமதிக்க முடியாதவன் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

தாஜிபா அக்கல்கோட் வந்த பிறகு ஆட்சியில் பல குளறுபடிகள் ஏற்பட்டன. சிறுசிறு குற்றங்களுக்கெல்லாம் கடுமையான தண்டனை விதிக்கப்பட்டன. அவருக்கு சாதகமாக சில மந்திரிகள் இருந்துகொண்டு மக்களை சித்திரவதை செய்தனர். பூ திருடியதற்குக்கூட தூக்கு தண்டனை வழங்கப்பட்டது. அரசரின் தூரத்து உறவினரான பாபுசாஹெப் நிம்பல்கர், பகேஹலி என்னும் இடத்திற்கு சிற்றரசராக இருந்து வந்தார். அவர் ஒருவரின் மீது செருப்பை தூக்கி எறிந்ததற்காகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டார். எண்பது வயது ஆன இவருக்கு ஒரு வருட சிறை தண்டனையும் 1000/- ரூபாய் அபராதமும் வழங்கப்பட்டது. இதே போல பலருக்குக் கடுமையான தண்டனைகள் அளிக்கப்பட்டு துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சிந்தோபந்த் டோல் சரியாக கணக்குகள் பார்க்கவில்லை என்று தாஜிபா வருவாய்த்துறை அதிகாரியிடம் புகார் அளித்தான். அரசாங்கம் நஷ்டத்தில் செல்வதாகக் கூறி அப்பாவி மக்கள் மீது அதிகமான வரி சுமத்தப்பட்டது. இதுபோல பல குழப்பங்கள் உண்டான காரணத்தினால், அக்கல்கோட் அரசாங்கம் கவிழ்க்கப்படும் என்ற பேச்சு நிலவியது. அச்சமயத்தில் காடே என்கிற நகரத்தில் இருந்து ஒரு பண்டிதர் அரசருக்கு புத்திமதி சொல்வதற்காக வந்திருந்தார். அவர் ஏன் இங்கு வந்திருக்கிறார் என்று அரசர் கேட்டதற்கு, **"ஒரு அரசனுக்கு நல்ல புத்திமதி கூற வேண்டியது அண்டைய அரசாங்கத்தின் கடமை"** என்று கூறினார். அவர் அரசியல் நெறிமுறைகளை எடுத்துக் கூறிவிட்டு புராணத்திலிருந்து ஒரு கதையைக் கூறினார். **"நூற்றுக்கணக்கான மக்களை ஏற்றிக்கொண்டு ஒரு கப்பல் சென்று கொண்டிருந்தது. அந்த கப்பல் மூழ்கும் நிலை உருவானது. அப்போது ஒரு மீன் வந்து ஒரு குறிப்பிட்ட மனிதரை அந்த கப்பலைவிட்டு வெளியேற்றினால் கப்பல் பாதுகாப்பாக தரையிறங்கும் என்று கூறியது. அவ்வாறு செய்தவுடன் கப்பலில் இருந்த அனைவரும் பாதுகாப்பாக கரையை அடைந்தனர். அதேபோல் இந்த நாட்டில் தேவையில்லாதவர்களை வெளியேற்றி மக்களைக் காப்பாற்றுங்கள்"** என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார். அகம்பாவத்தால் அரசன் அவர் கூறியதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அந்த பண்டிதர் சென்றவுடன் அரசரும் தாஜிபாவும் **"இவன் யார் நமக்கு புத்திமதி சொல்வதற்கு? நமக்குத் தெரியாத நெறிகளா!"** என்று அவரை கேலி செய்தனர்.

ஒருநாள் மாலை நேரத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் ஒரு வீட்டின் வெளிப்புறத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அப்போது அந்த வீட்டைக் கடந்து சில மந்திரிகள் (தாஜிபாவின் சகாக்கள்) குதிரையில் சென்று கொண்டிருந்தனர். அவர்களைப் பார்த்தவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தன் பணியாளை அழைத்துக்கொண்டு சென்று, **"ஏ! மாத்ராகமனி, ஒரு அடி மேலே எடுத்து வைத்தாய் என்றால் உன் தலையை நொறுக்கி சுக்குநூறாக்கி விடுவேன். திருடர்களே, ஏமாற்றக்காரர்களே! என் குழந்தைகளை எரித்து விட்டீர்களே! நீங்கள்தான் நெருப்பு வைத்தீர்கள்"** என்று குற்றம் சாட்டினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுடைய கோபமான முகத்தைப் பார்த்தவுடன் அவர்கள் பயந்து கொண்டு தங்கள் குதிரையை திருப்பிக்கொண்டு சென்றனர். மஹராஜ், **"பணிநீக்கம்..."** என்று உரக்கமாக கூறினார்.

சில நாட்களிலேயே அரசாங்கம் கையகப்படுத்தப்பட்டு தாஜிப போஸ்லே சிறையில் அடைக்கப்பட்டான். அரசர் மீதும் ஒரு வழக்கு போடப்பட்டது. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் எவ்வளவு முறை எச்சரித்தும் அரசன் அகம்பாவத்தால் அவற்றை தன் காதில் போட்டுக் கொள்ளவே இல்லை.

அகம்பாவம், பணம் போன்றவை ஒருவருடைய கண்ணை மறைக்கும் போது, நல்லவர்கள் மற்றும் ஞானிகளுடைய அறிவுரை கொஞ்சம் கூட அவர்களுடைய மனதில் ஏறாது. அத்தகைய நடவடிக்கைகளின் பலன்களைக் கண்டிப்பாக அனுபவித்துத்தான் ஆகவேண்டும். தக்க நேரத்தில் நமக்கு எவரேனும் நமக்கு அறிவுரை வழங்கினால் அவற்றை அலட்சியம் செய்யாமல் யோசித்து செயல்படுவோமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 103

கண் நோயும் பூனைப் பாலும்

புனேவைச் சேர்ந்த கங்காபாரதி உமாபாய் சாஹேபுடைய மருமகளான சீமதாயிக்கு திருமணம் நடந்துமுடிந்த சில நாட்களில் கடுமையான கண் நோயினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தாள். அவளுக்கு இரவு பகல் வித்தியாசம் தெரியாத அளவுக்கு நோயின் தீவிரம் அதிகமாக இருந்தது. அவளுக்கு ரூபாய் 1200/- வரை செலவு செய்து பலவகையான வைத்திய முறைகளை செய்து பார்த்தும் எதுவும்

பலனளிக்கவில்லை. அவளுக்குக் கண் பார்வை மீண்டும் கிடைப்பது கடினம் என்று வைத்தியர்கள் கைவிரித்துவிட்டனர். கடைசி பட்சமாக அவர்களுடைய நண்பர் ஒருவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்தால் அவருடைய ஆசீர்வாதத்தினால் ஏதாவது பலன் கிடைக்கலாம் என்று நம்பிக்கை அளித்தார். வைத்தியர்களுக்கெல்லாம் வைத்தியரான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை உமாபாய் மற்றும் சீமதாயி ஒரு குமாஸ்தாவுடன் சென்று தரிசனம் செய்தனர். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கிணற்றடியில் அமர்ந்திருந்தார். அனைவரும் நமஸ்கரித்தபின், குமாஸ்தா ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், **"ஸ்வாமி, இந்தப் பெண்ணுக்கு கண்பார்வை போய்விட்டது. தயவுசெய்து மீண்டும் கிடைக்க அருள் புரிய வேண்டும்"** என்று கேட்டுக் கொண்டார். உடனே மஹராஜ், **"உனக்கு என்ன வேண்டும்?"** என்று அப்பெண்ணிடம் கேட்டார்.

சீமாதாயி வயதில் சிறியவளாக இருந்தபோதிலும் எந்தவித பயமும் இல்லாமல், **"என் கண்களைத் தவிர எனக்கு வேறென்ன வேண்டும்"** என்று தைரியமாகக் கூறினாள். இதைக் கேட்டவுடன் மஹராஜ் அன்புபொங்கும் புன்னகையோடு, **"மியாவ்,மியாவ்... என்று கத்தும் பூனையின் பாலை ஏழு நாட்களுக்குக் குடி. உன் கண் பார்வை கிடைத்துவிடும்"** என்று கூறி அருளினார். அனைவரும் புனேவுக்கு வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறியபடியே செய்தனர். ஏழாவது நாள் அவள் தன் பார்வையை மீண்டும் பெற்றாள். நோய் முற்றிலும் குணமானது.

வைத்தியர்கள் அனைவரும் இந்த அற்புதத்தைக் கண்டு ஆச்சரியம் அடைந்தனர். பூனைப் பாலுக்கும் கண் பார்வைக்கும் ஏதாவது தொடர்பு இருக்குமா! இது போன்ற வினோதமான வைத்திய முறைகளை நாம் முன்பு எங்காவது கேள்விப்பட்டிருக்கிறோமா? ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய கருணை இருந்தால் அனைத்தும் சாத்தியமே!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 104

மைசூரைச் சேர்ந்த நரசப்பா

மைசூரிலிருந்து அறுபது வயது மதிக்கத்தக்க நரசப்பா என்கிற அடியவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்ய அக்கல்கோட் வந்திருந்தார். அவருக்கு மராத்தியோ அல்லது ஹிந்தியோ பேசத் தெரியாது, ஓரிரு வார்த்தைகள்

மட்டுமே பேசுவார். தன் விருப்பங்களை எப்படி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் விவரிப்பது என்று தவித்துக் கொண்டு, தினமும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அருகிலேயே அமர்ந்து கொண்டிருப்பார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தன் பக்தர்களின் மனதைப் படித்துவிடுவார் என்பதை அவர் அறிந்திருக்கவில்லை.

ஒருநாள் புராண கதை நிகழ்ச்சி ஒன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் முன்னிலையில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அப்போது ஒரு அற்புதம் நடைபெற்றது. அப்போது நரசப்பா கதாகாலட்சேபம் செய்பவருக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் நரசப்பாவை கண்ஜாடை காட்டி தனக்கு அருகில் வருமாறு அழைத்தார். மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்த நரசப்பா, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்துவிட்டு தன் கைகளைக் கூப்பியவாறு நின்றுகொண்டிருந்தார். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவருக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த ஒரு குமாஸ்தாவிடமிருந்து அவர் கணக்கு புத்தகத்தை வாங்கி நரசப்பாவிடம் கொடுத்தார். அதில் கன்னட மொழியில், **"பகவத்கீதை பாராயணம் செய்தால் நீ நினைப்பது நிறைவேறும்"** என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அவருடைய மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. வரும் வழியில் வேத வித்தகரான தத்தாத்திரேய புவாவிடம் நடந்தவைகளை மிகவும் சந்தோஷமாக அவர் விவரித்தார்.

இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்ற சமயத்தில் தத்தாத்திரேய புவா ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுடன்தான் இருந்தார். அவர் உடனே வந்து குமாஸ்தாவிடமிருந்த புத்தகத்தை வாங்கிப் பார்த்தார். அதை எவ்வளவு முறை சோதனை செய்து பார்த்தபோதும் கன்னட மொழியில் எதுவும் எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் எப்படி தன் பக்தர்களின் எண்ணங்களை உணர்ந்துகொண்டு, அவர்களுக்குக்கான மார்க்கத்தை போதிக்கிறார் என்கிற அற்புதத்தை நினைத்து தத்தாத்திரேய புவா மிகவும் பூரிப்படைந்தார். தன் வீட்டுக்கு வந்து நரசப்பாவுக்கு கீதையை விவரிக்கத் தொடங்கினார்.

ஒருநாள் இரவு நேரத்தில் கதாகாலட்சேபம் செய்பவரும், ஒரு வேதாந்த சந்நியாசியும் வேதாந்தத்தை பற்றி சம்பாஷணை செய்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்கு அருகில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த நரசப்பா உடல் முழுவதும் வியர்வையோடு நடுங்கிக்கொண்டே விழித்துக் கொண்டார். கண்ணீர் அவர் கண்களிலிருந்து வழிந்தோடியது. **"ஸ்ரீ ஸ்வாமி மகாராஜ்தான் சிறந்த கடவுள்"** என்று கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் அந்த சந்நியாசி, **"மஹராஜ்தான் மிகச்சிறந்த கடவுள் என்று எதை வைத்து முடிவு செய்தாய்?"** என்று கேட்டார். **"ஸ்வாமி என்னை வைகுண்டத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கு தங்கத்திலான**

கோவில் இருந்தது. வைர வைடூரியங்கள் பதிக்கப்பட்ட ஒரு சிம்மாசனம் இருந்தது. நான் ஸ்ரீ ராமர், சீதாதேவி, லக்ஷ்மணர், பரதர், ஷத்ருகுணர் மற்றும் ஹனுமனை தரிசனம் செய்தேன். அவர்கள் அனைவரையும் தரிசனம் செய்தவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் என்னை மீண்டும் இங்கு அழைத்து வந்துவிட்டார். ஆஹா! வைகுண்டத்தையும் ஸ்ரீ ராமரையும் நான் எப்படி வர்ணிப்பது? அந்த ஒளி என் கண்களை குருடாக்கி விடும் போலல்லவா இருந்தது!" என்று கூறிவிட்டு சிறிது நேரத்திற்கு பைத்தியம் போல சிரித்துக் கொண்டும் அழுது கொண்டும் இருந்தார். பின்னர் சாதாரண நிலையை அடைந்து, ஒரு மணி நேரத்திற்கு மௌனமாகவே இருந்தார். அன்றிலிருந்து நரசப்பா ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய தீவிரமான பக்தராக ஆனார்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு நரசப்பாவுக்கு கைகளில் வலி ஏற்பட்டு துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார். ஏழு நாட்களுக்குப் பிறகு அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜிடம் சென்று, **"ஸ்வாமி, ஏழு நாட்களாக நான் கை வலியால் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஏதாவது வைத்தியம் கூறுங்களேன்"** என்று வேண்டிக்கொண்டார். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஹுக்கா புகைத்துக் கொண்டிருந்தார். **"வா, உன் கை வலியை குணமாக்குகிறேன்"** என்று கூறிவிட்டு தனக்கருகில் வருமாறு அழைத்தார். அவருடைய வாயிலிருந்து புகையை நரசப்பாவின் கைகளின் மீது ஊதினார். ஆஹா! என்ன ஒரு அற்புதமான சக்தி! நரசப்பாவின் கைவலி அந்த க்ஷணமே மறைந்து போனது.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 105

ஊமைக்குப் பேச்சாற்றல்

ஊமை பிராமணர் ஒருவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு பன்னிரண்டு வருடங்களாக சேவைகள் செய்து வந்தார். அவருடைய சேவைகளில் மனமகிழ்ந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவரை ஒருநாள் தனக்கருகில் அழைத்து தான் மென்று கொண்டிருந்த தாம்பூலத்தை உமிழ்ந்து அந்த பிராமணரிடம்

கொடுத்து, **"இதை சாப்பிட்டுவிட்டு உன் வேலைகளைச் செய்"** என்று கூறினார். அந்த தாம்பூலத்தை சாப்பிட்டவுடன் அவருக்கு பேச்சாற்றல் வந்துவிட்டது.

இந்த சேவகர் எவ்வளவு பக்தி நிறைந்தவர்! சர்வ வல்லமை நிறைந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரால் முடியாதது எதுவுமே இல்லை என்பதை இவர் நன்கு அறிந்திருந்தாலும், தனக்கு அருகிலேயே ஸ்ரீ ஸ்வாமி இருந்த போதிலும், அவரிடம் தன் ஊனத்தை குணப்படுத்துமாறு பிரார்த்தனை செய்து கொள்ளவே இல்லை! இருப்பினும் எப்படி ஒரு தாய் தன் குழந்தையின் தேவைகளை உணர்ந்து கொள்வாளோ, தாயுமானவரான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் ஒரு பக்தனின் தேவையை அறிந்து அவரே அனைத்தையும் அளித்துவிடுகிறார். அப்படியிருக்க, நாம் பிரார்த்தனைகள் செய்ய வேண்டியது அவசியம் தானா? ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதகமலங்களில் சரணடைவதைத் தவிர வேறு எந்தவித சிந்தனையும் தேவையில்லை என்பதை அல்லவா இந்த நிகழ்ச்சி நமக்கு உணர்த்துகிறது!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 106

சௌபாக்யவதி

ஒருமுறை சங்கராந்தி பண்டிகையின் போது ஒரு பெண் தில்குல் (எள்ளு உருண்டை) இனிப்பை எடுத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்திருந்தாள். அவள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம், "ஸ்வாமி, இந்த கடைசி தில்குல்லை எடுத்துக்கொண்டு உங்கள் பாதங்களில் எனக்கு அடைக்கலம் அளிக்க வேண்டும். நான் எப்போதும் சௌபாக்யவதியாக இருக்க ஆசீர்வதியுங்கள்" என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டாள். அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி, **"நீ விதவையானால் ரொட்டி செய்ய பயன்படுவாய்"** என்று கூறினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறிய வார்த்தைகளின் உள்-அர்த்தத்தை அவள் புரிந்து கொண்டாள். பிறகு சில நாட்களுக்கு பின்னர் அவளுடைய கணவன் இறந்துவிட்டான்.

நாம் பிரார்த்தனை செய்துகொண்ட அனைத்தையும் ஸ்ரீ குரு நிறைவேற்றுவார் என்கிற எண்ணத்தில் நாம் இருந்துவிடக் கூடாது என்பதை உணர்த்துவதற்காகவே இந்த நிகழ்ச்சியை ஸ்ரீ ஸ்வாமி நிகழ்த்தியிருக்கிறாரோ? முன்கூட்டியே தன் பக்தனை எச்சரிக்கை செய்து அவர்களுடைய மனதைத் தயார் நிலையில் வைப்பது தான் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய உண்மையான குணம்.

மாயை எனும் சுழலில் இருந்து விடுபட்டு, தன்னை நோக்கி பக்தனை இழுப்பது தானே ஒரு குருவுடைய உண்மையான நோக்கம். அப்படியிருக்க பந்தபாசம் என்னும் மாய வலையில் சிக்கித் தவிக்காமல் தன்னிடம் வந்து சேரவேண்டுமென்றால் அதற்கான போதனைகளைத் தானே அவர் செய்யவேண்டும்! இந்த நிகழ்ச்சி அதற்கான ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 107

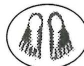
அப்பாசாஹெப் போஸ்லே

சவந்த்வாடி என்கிற தேசத்தின் அரசரான ஸ்ரீ அப்பாசாஹெப் போஸ்லே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய புகழைக் கேள்விப்பட்டு அவரை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட் கிளம்பினார். அவருடன் அவருடைய மனைவியும் தரிசனத்துக்கு வர விருப்பப்பட்டாள். அரசி ஒரு வினோதமான நோயினால் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள். அதன் காரணமாக அவளுடைய கால்களில் 8 முதல் 10 ஓட்டைகள் இருந்தன. வைத்திய முறைகள் அனைத்தும் எந்தவித பலனும் அளிக்கவில்லை. கடைசி பட்சமாக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்யலாம் என்ற முடிவுடன் 10 முதல் 15 வேலையாட்களை அழைத்துக்கொண்டு அக்கல்கோட் வந்தடைந்தனர். அங்கு வந்து விசாரித்ததில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அருகில் இருக்கும் ஒரு மலைமீது இருக்கிறார் என்ற தகவல் கிடைத்தது. அங்கு குதிரைகளும் பல்லக்கும் செல்ல முடியாது, அதனால் அவர்கள் இருவரும் உணவேதும் உண்ணாமல் மலைமேல் நடந்தே சென்றனர். சரியாக

மதியம் 12 மணிக்கு இருவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு முன்னால் தங்கள் கைகள் கூப்பியவாறு நின்றுகொண்டிருந்தனர். மஹாராஜ் அவர்களிடம், **"வெறும் தரிசனத்துக்காகவா இவ்வளவு தொலைவு கடந்து வந்தீர்கள்!"** என்று கேட்டார். போஸ்லே தான் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அளிப்பதற்காக கொண்டுவந்திருந்த வேஷ்டி-அங்கவஸ்திரம், மெத்தை, தலையணை, போர்வை, கௌபீனம் போன்றவற்றை சமர்ப்பணம் செய்தார். அவற்றை பார்த்தவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **"எதற்காக வேஷ்டி-அங்கவஸ்திரம் கொண்டு வந்தாய்? உன் மெத்தை உனக்கு, எனக்கு என் தோல் இருக்கிறது"** என்றார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் ஒளிபொருந்திய மேனி போஸ்லேவின் கண்களை ஏறக்குறைய குருடாக்கிவிட்டது. அவர் தன் மனைவியின் கால்கள் குணமாக பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். அவர் உடனே அரசியிடம், **"என் அருகில் வா, உன் கால்களில் எவ்வளவு ஓட்டைகள் இருக்கின்றன என்று பார்க்கலாம்! இவை அனைத்தும் தீய கர்மாக்களின் பலன்கள்"** என்று கூறிவிட்டு, **"ம்ம், பல வைத்தியங்கள் முயற்சி செய்து பார்த்திருக்கிறாய்! இந்த மரத்தின் பழத்தை சாப்பிடு. யானையின் தந்தத்தை எடுத்து அரைத்து உன் புண்கள் மீது பூசினால் குணமாகும்"** என்று அருளாசி வழங்கினார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறிய மரம் ஒருவகையான காட்டுமல்லி. பின்னர் அவருக்கு அருகில் இருந்த கூடையிலிருந்த ஐந்து மாம்பழங்கள், ஒரு தேங்காய், ஐந்து புளியம்கோட்டைகள் மற்றும் ஐந்து பேரீச்சம்பழங்களை பிரசாதமாக அளித்துவிட்டு, கள்ளிச் செடிகள் இருக்கும் இடத்துக்குச் சென்று அமர்ந்துகொண்டார். போஸ்லேவும் அவருடைய சேவகர்களும் புதர்களை விலக்கிக்கொண்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளைப் பின்தொடர்ந்து அவர் அமர்ந்திருந்த இடத்திற்குச் சென்றனர். உடனே மஹாராஜ், **"ஏன் பசியால் உயிரை விட நினைக்கிறாய்? முதலில் சாப்பிடு"** என்று பாசத்தோடு உத்தரவிட்டார். அங்கிருந்த பக்தர்கள் **"ஸ்வாமியின் உத்தரவை மீறக்கூடாது. உடனே சென்று சாப்பிடுங்கள்"** என்று கூறினர். பின்னர் அவர் மாளிகைக்குச் சென்று அங்கு உணவருந்தினார். அடுத்தநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அக்கல்கோட் வந்தடைந்தார். போஸ்லே அங்கு சில நாட்களுக்கு தங்கியிருந்துவிட்டு தன் சொந்த தேசத்துக்குச் சென்றார். அரசியும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறிய வைத்தியத்தைக் கடைப்பிடித்து வந்தார். பின்னாட்களில் போஸ்லே நான்கு அல்லது ஐந்து முறைகள் அக்கல்கோட் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்திருக்கிறார். அப்படி ஒருமுறை வந்தபோது நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியை தொடர்ந்து பார்க்கலாம்.

ஸ்ரீ போஸ்லேவுக்கு பரிக்ஷை

ஒருமுறை போஸ்லே அக்கல்கோட் வந்திருந்த போது, ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் காஸ்-பாகில் அமர்ந்திருந்தார். அப்போது அவரைச் சுற்றி பக்தர்கள் திரளாக இருந்தனர். அவர் அங்கிருந்து எழுந்து சென்று ஒரு கிணற்றுக்கு அருகில் வந்து, அதிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டுவருமாறு ஆணையிட்டார். ஒரு பானையில் தண்ணீர் நிரப்பப்பட்டு கொண்டுவரப்பட்டது. மஹராஜ் அன்று எதுவுமே சாப்பிடவில்லை. சோளப்பா மிகுந்த கரிசனத்துடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை ஏதாவது உண்ணுமாறு பணிந்தார். கோபம் அடைந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தண்ணீர் பானையை தூக்கி எறிந்துவிட்டு தான் முன்பு அமர்ந்திருந்த இடத்திற்கே மீண்டும் சென்று அமர்ந்துகொண்டார்.

சோளப்பாவும் அப்பாசாஹெப் போஸ்லேவும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடன்தான் இருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் உணவு உண்டால் மட்டுமே தான் உண்ணப் போவதாக போஸ்லே முடிவு செய்து கொண்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் ஒரு பெரிய போர்வையை எடுத்து போர்த்திக்கொண்டு நன்றாக உறங்கிவிட்டார். மாலை ஐந்து மணிக்கு விழித்துக் கொண்டு அப்பாசாஹேபைப் பார்த்து, **"பசியால் உன் உயிரை விடப்போகிறாயா? இங்கிருந்து ஓடிப் போ!"** என்று கடிந்து கொண்டார். உடனே போஸ்லே, **"ஸ்வாமி, நீங்கள் நைவேத்தியத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாத வரை நானும் எதுவும் உண்ண மாட்டேன். இது உறுதி"** என்று கூறினார். தாயுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தன் பக்தன் துன்பப்படுவதை தவிர்ப்பதற்காக சோளப்பாவை ஏதாவது உணவு தயார் செய்யும்படி ஆணையிட்டார். திரை மூடப்பட்டு நைவேத்தியம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு படைக்கப்பட்டது. உச்சிஷ்ட உணவை அப்பாசாஹெப் போஸ்லே திருப்திகரமாக சாப்பிட்ட பின் தன் அரண்மனைக்குச் சென்றார்.

இந்த முறை அவர் அக்கல்கோட்டில் பதினைந்து நாட்களுக்கு தங்கியிருந்தார். தினமும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அனைத்து சேவைகளையும் அருகில் இருந்து கொண்டு கண்டுகளித்து மிகுந்த திருப்தியுடன் ஊர் திரும்பினார். அனைத்தையும் துறந்துவிட்டு தன் வாழ்நாள் முழுவதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அருகிலேயே இருக்க அவருக்கு ஆவல் மிகுதியாக இருந்தது.

ஒருநாள் அவருடைய மனைவி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதங்களுக்கு சேவைகள் செய்து கொண்டிருக்கும் போது, **"ஏ! நீ எனக்கு என்ன பரிசு கொண்டுவந்திருக்கிறாய்?"** என்று கோபத்துடன் அவளை பளார் என கன்னத்தில் அறைந்தார். பாக்கியம்

செய்த அந்த அரசி, **"மஹாராஜ், உங்களுக்கு என்ன வேண்டுமானாலும் கொண்டு வருகிறேன்"** என்று கூறினாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவளிடம் எதுவும் பேசாமல், ஒரு தட்டு பருப்பை அவள் மடியில் கொட்டி நிரப்பினார். ஆஹா! என்னே பாக்கியம் செய்தவர்கள் இந்த போஸ்லே தம்பதி! அனைவருக்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் கருணை கிடைக்குமாறு பிரார்த்தித்துக் கொள்வோமாக!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 108

பொற்கொல்லர் பாண்டு

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் நிரந்தரமாக அக்கல்கோட்டில் மட்டுமே தங்கியிருக்காமல் அக்கம்பக்கத்தில் இருக்கும் ஊர்களுக்கும் சென்று தன் பக்தர்களுடன் தங்குவார். அக்கல்கோட்டிலிருந்து ஆறு மைல்கள் தொலைவில் மைந்தர்கி என்கிற கிராமம் ஒன்று இருக்கிறது. அங்கு தங்க நகைகள் செய்து தன் ஜீவனத்தை நடத்தும் பாண்டு என்கிற பொற்கொல்லர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பரம பக்தர். அவர் மிகுந்த கடன் தொல்லையினால் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். தினமும் கடன் கொடுத்தவர்கள் அவரை நிம்மதியுடன் வாழ விடாமல் தொந்தரவு செய்து கொண்டிருந்தனர். அப்போது ஒரு பணக்கார ஆசாமி சில தங்க நகைகளை செய்து கொடுக்கும் படி இவரிடம் கூறியிருந்தார். பாண்டு வெள்ளி நகைகள் செய்து அதில் தங்கமுலாம் பூசி அந்த நபரிடம் கொடுத்துவிட்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பரம பக்தராக இருந்த போதிலும் இதுபோன்ற கீழ்த்தரமான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார். தன் கடனை எப்படியாவது அடைத்துவிட வேண்டும் என்கிற முனைப்பில் தர்மத்தை மீறிவிட்டார்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு பாண்டு செய்த பித்தலாட்டம் அந்த பணக்காரருக்குத் தெரிந்து விட்டது. அவர் தாத்யாசாஹேப் மாம்லத்தாரிடம் புகார் அளித்தார். வழக்கு விசாரணைக்கு வந்தது, பாண்டுவின் குற்றம்

நிரூபிக்கப்பட்டது. அப்போது அந்த இடங்களிலெல்லாம் மிகுந்த வறட்சி, பஞ்சம் தலைவிரித்தாடிக் கொண்டிருந்தது. அதனால் பாண்டுவுக்கு சிறை தண்டனை கொடுக்காமல் சவுக்கடி கொடுக்கலாம் என்று முடிவு செய்யப்பட்டிருந்தது.

தன் தண்டனையை தெரிந்து கொண்டவுடன் பாண்டு தன் தவறுகளை எண்ணி மிகுந்த வருத்தம் அடைந்தார். மனம் திருந்தி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் மனதார பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். இதுபோன்ற கீழ்த்தரமான நடவடிக்கைகளில் இனி ஈடுபட மாட்டேன் என்று தன் மனதில் சத்தியம் செய்து கொண்டார். தன்னை காப்பற்றுமாறு தன் மனதுக்குள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். இந்த அலறல் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் செவிகளை எட்டிவிடாதா என்ன! கற்பகவிருட்சமான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் மனது இளகியது. எப்படி திரௌபதியின் அலறல் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் செவிகளுக்கு எட்டியதோ அதே போல் பாண்டுவின் அலறல் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் செவிகளை எட்டியது. பாண்டுவுக்கு அன்றைய தினம் தண்டனை நிறைவேற்றுவதற்கான ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. அச்சமயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அக்கல்கோட்டில் இருந்தார்.

அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அபிஷேகம் செய்வதற்கான அனைத்து ஏற்பாடுகளும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. வெந்நீர் ஊற்றுவதற்காக ஒரு சேவகர் அருகில் வந்தபோது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **“ஸ்நானம் இப்போது வேண்டாம். உடனடியாக கிளம்ப வேண்டும்”** என்று கூறினார். சேவகர்களுக்கு எங்கு செல்ல வேண்டும் எப்படி செல்ல வேண்டும் என்பது எதுவுமே தெரியாது. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கிழக்கு நோக்கி செல்ல வேண்டும் என்றால் முதலில் அவர் வடக்கு பக்கம் சென்று பிறகு மேற்கு பக்கம் சென்றுவிட்டு பின்னர் கிழக்கு நோக்கி செல்வார். அதனால் கடைசி நிமிடம் வரை சேவகர்கள் தாங்கள் எங்கு செல்கிறோம் என்று தெரியாமலேயே ஒரு பொம்மலாட்ட பொம்மை போல ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடன் இருப்பார்கள்.

அன்றைய தினம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் போரி நதிக்கு சென்று நீராடிவிட்டு மைந்தர்கிக்குச் சென்றார். மூன்று திசைகளிலும் சென்றுவிட்டு இறுதியாக மைந்தர்கி சென்றடைந்தார். வேறு எந்த இடத்திற்கும் செல்லாமல் மாம்லத்தார் அலுவலகத்திற்குச் சென்றார். மகராஜுடைய வருகையை பார்த்து மகிழ்ச்சி

அடைந்த மாம்லத்தார், தன் நாற்காலியை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அளித்துவிட்டு அவர் தன் கைகளை கூப்பியவாறு நின்று கொண்டிருந்தார். அப்போது கைதியான பொற்கொல்லரும் அருகில்தான் நின்றுகொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி பாண்டுவை அழைத்து தனக்கருகில் அமர்த்திக்கொண்டார். ஒரு கைதியின் மீது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இவ்வளவு கரிசனம் காட்டுகிறாரே என்று மாம்லத்தாருக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை உபச்சாரம் செய்வதில் மாம்லத்தார் பரபரப்பாக இருந்தார். அந்த வேலைகளில் பாண்டுவையும் ஈடுபடுமாறு ஆணையிட்டார். இதற்காகவே காத்திருந்த பாண்டுவும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை கவனிப்பதில் முனைப்பாக ஈடுபட்டார்.

மறுநாள் வரை பாண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடனேயே இருந்து சேவைகள் செய்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பாண்டுவின் மீது பொழியும் அன்பைப் பார்த்து அவருடைய தண்டனையை மாம்லத்தார் நீக்கி ஆணை பிறப்பித்தார். தனக்கு ஏற்பட்ட சங்கடமான சூழ்நிலையையும் அதிலிருந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி காப்பற்றியதையும் பற்றி பாண்டு அனைவரிடமும் கூறி மகிழ்ச்சி அடைந்தார். ஏன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி குளிக்காமல் கூட அக்கல்கோட்டிலிருந்து கிளம்பினார் என்கிற விஷயம் அனைவருக்கும் அப்போதுதான் புரிந்தது. அனைவரும் பக்தவத்சலான ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை வாயார புகழ்ந்தனர்.

இவ்வளவு கீழ்த்தரமான குற்றம் செய்தவரும் தண்டனையிலிருந்து தப்பிவிடலாமா? செய்த குற்றங்களுக்கான பலன்களை அனுபவிக்க வேண்டாமா? ஒவ்வொரு குற்றத்திற்கும் கண்டிப்பாக தண்டனை உண்டு. ஆனால் எவரொருவர் தான் செய்த குற்றத்திற்காக வெட்கி தலைகுனிந்து மனதார மன்னிப்பு கேட்கிறாரோ அவர் சிறிய மனக்கஷ்டத்துடன் தப்பித்து விடுகிறார். தான் மீண்டும் இதுபோன்ற தவறுகளை செய்யவே மாட்டேன் என்று ஒருவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடம் சரணடையும் போது, ஒரு தாய் தன் குழந்தையை மன்னித்து காப்பது போல தன் பக்தர்களை ஓடோடி வந்து அவர் காப்பற்றி விடுகிறார். இதுதான் அவருடைய உண்மையான குணம் என்பதை இந்த நிகழ்ச்சி நமக்கு உணர்த்துகிறதல்லவா!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 109

இஸ்லாமிய பக்தர்

மைந்தர்கியில் ஒரு இஸ்லாமிய காவல் அதிகாரி சிறைக்காப்பாளராக சர்க்காருக்கு பணி புரிந்து வந்தார். ஒருநாள் கைதிகள் அனைவரும் மாலை நேரத்தில் மீண்டும் சிறைக்குள் அடைக்கப்பட வேண்டும். அப்போது சிறையை விட்டு தப்பிக்கும் எண்ணத்தோடு ஒரு கைதி மட்டும் ஒரு குழிக்குள் பதுங்கிக்கொண்டான். இரவு நேரத்தில் கைதிகளின் எண்ணிக்கையில் ஒருவன் குறைவதை அவர் கவனித்தார். அவருக்குக் கவலை தொற்றிக்கொண்டது. பணியில் இருந்து ஓய்வு பெற்று ஓய்வூதியம் பெற வேண்டிய இந்த தருணத்தில் அவப்பெயருடன் செல்ல நேரிடுமே என்று எண்ணி கவலைப்பட்டார். அவர் ஒரு இஸ்லாமியராக இருப்பினும், ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய பரம பக்தர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை நினைவில் கொண்டு, **"ஸ்வாமி, இந்த கைதி கிடைத்துவிட்டால் நான் என் பணியில் இருந்து ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு என் வாழ்நாள் முழுவதும் உங்களுக்கு சேவை செய்து கொண்டு கிடப்பேன்"** என்று மனதார பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார்.

இரவு முழுவதும் அந்த கைதியைத் தேடி அனைவரும் களைப்படைந்தனர். அனைத்து முயற்சிகளும் வீணாகிவிட்டனவே என்று காவல் அதிகாரி மனக்கவலையில் இருந்தார். பொழுது விடிந்தது. அப்போது ஒரு குதிரை ஓட்டி ஒரு கைதி குழிக்குள் பதுங்கிக் கொண்டிருப்பதாக வந்து கூறினான். காவல் அதிகாரி மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து அவனை மேல் அதிகாரியிடம் ஒப்படைத்தார். அந்த கைதியிடம் இரவு நேரத்தில் தப்பித்து ஓடாமல் ஏன் குழிக்குள்ளேயே இருந்தான் என்று விசாரித்தபோது ஒரு ஆச்சரியமான அற்புதத்தை விவரித்தான். **"ஐயா, நான் இரவு முழுவதும் அந்த குழியில் இருந்து தப்பித்து செல்வதற்காக வெளியே வர முயலும் போதெல்லாம் ஒரு வயதான சந்நியாசி என்னை அடித்தார். அவர் விடியும் வரை அங்கேயே இருந்தார். வேறு வழி தெரியாமல் நான் அங்கேயே மாட்டிக்கொண்டேன். விடிந்ததும் இந்த குதிரை ஓட்டி என்னை கண்டுபிடித்துவிட்டார்"** என்று கூறினார்.

ஆஹா! தன் பக்தருக்காக இரவு முழுவதும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி காவல்காரன் ஆக இருந்திருக்கிறார். இதைக் கேட்டதும் காவல் அதிகாரி அடைந்த

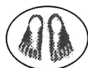

ஆச்சரியத்திற்கு எல்லையே இல்லை. இவை அனைத்தும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் லீலைதான் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட இஸ்லாமிய காவல் அதிகாரி தன் வேலையை உதறிவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் சேவைக்காக அக்கல்கோட் சென்றடைந்தார். அனைத்தையும் விடுத்து வருமானத்திற்குக் கூட வேறு வழி யோசிக்காமல் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடனேயே இருந்து வந்தார். மதியம் 12 மணியானால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் இவருக்கு இரண்டு ரொட்டிகளை அளிக்குமாறு சோளப்பாவிடம் ஆணையிடுவார். இதே போல எட்டு நாட்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. இது என்ன தொந்தரவு என்று எண்ணிய சோளப்பா அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுக்கு அருகில் அமர்வதை தடுத்தார்.

ஒரு நாள் அவர் தூரத்தில் அமர்ந்திருந்தபோது, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவரை தனக்கருகில் வருமாறு அழைத்து தன் தோல் பாதுகைகளை அவரிடம் தூக்கி எறிந்துவிட்டு **“உன் ஊருக்குச் செல்”** என்று ஆணையிட்டார். அவற்றை மகிழ்ச்சியுடன் எடுத்துக்கொண்டு மைந்தர்கிக்குச் சென்றார். அவர் தன் வீட்டில் பாதுகைகளை வைத்து பூஜை செய்யத் துவங்கினார். இந்து துறவியின் பாதுகைகளை பூஜை செய்வதை அவருடைய மனைவியும் குழந்தைகளும் எதிர்த்தனர். அதனால் அவர் வீட்டுக்கு வெளியே இடிந்த நிலையில் இருந்த ஒரு வீட்டில் பாதுகைகளை வைத்து பூஜை செய்து கொண்டிருந்தார். ஆச்சரியமிக்க வண்ணம், ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அருளால் அவருக்கு உணவு தினமும் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தது.

நாளடைவில், ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய பக்தர் என்று இந்த காவல் அதிகாரி புகழடைந்தார். பலர் தங்கள் நோய் குணமடைய பிரார்த்தனை செய்து கொண்டு பாதுகைகளை தரிசனம் செய்ய வந்தால், அந்த பாதுகைகளுக்குக் கீழ் இருக்கும் மண்ணை எடுத்து பிரசாதமாக அளிப்பார். அனைவருடைய நோய்களும் குணமடைந்தது, இவருடைய யோகசக்தி அதிகரித்தது. பிராமணர்கள் கூட வந்து இவரை வணங்கிவிட்டு செல்வார்கள். இந்த காவல் அதிகாரி அக்கல்கோட் சென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்யும் போதெல்லாம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி இவரை **‘பீர் சாஹெப்’** என்று அழைப்பார். பிறகு இவருக்கு பணம் கிடைக்கத் துவங்கியது. பணத்தைக் கண்டவுடன் குடும்பத்தினர் இவரை ஏற்றுக்கொண்டனர், இவர் மனைவி இவருக்கு சேவைகள் செய்துகொண்டிருந்தாள்.

சில காலங்களுக்குப் பிறகு இந்த இஸ்லாமியர் ஒரு கோவில் கட்டி பாதுகை வழிபாட்டை முறைப்படுத்தினார். பூஜாரி நியமித்து முறையாக

பூஜைகள் செய்து வந்தார். நாளடைவில் இந்த இஸ்லாமியர் மிகுந்த புகழ்மிக்க அவ்லியாவாக வாழ்ந்து தன் இன்னுயிரை ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பக்தராக நீத்தார்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 110

ராவ்ஜி பாட்டீல்

சோலாப்பூருக்கும் அக்கல்கோட்டுக்கும் நடுவே ராம்பூர் என்கிற கிராமம் இருக்கிறது. அங்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய பரம பக்தரான ராவ்ஜி பாட்டீலும் அவருடைய உறவினரான விதாபாய்யும் வாழ்ந்து வந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி ராம்பூருக்கு செல்வது வழக்கம். அப்படி ஒரு சமயம் அங்கு சென்றிருந்தபோது பதினாறு நாட்கள் தங்கியிருந்தார். அவருடன் சோளப்பா, கண்பத்ராவ், ராம்பாவ் தாஷிவளே போன்றோரும் சென்றிருந்தனர். ராவ்ஜி ஒரு முறை 40 பிராமணர்களுக்கு அன்னதானம் அளிப்பதாக பிரார்த்தனை செய்துகொண்டிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி இங்கு தங்கியிருக்கும் இந்த சமயத்தில் அந்த பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றிவிடலாம் என்று முடிவு செய்துகொண்டார். விதாபாய் 40 பேருக்கு தேவையான உணவை சமைத்திருந்தாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ராம்பூரில் தங்கியிருப்பதைக் கேள்விப்பட்டு ஆயிரக்கணக்கானோர் அவரை தரிசனம் செய்வதற்காக அங்கு குவிந்தனர்.

விதாபாய் உணவை சமைத்து முடித்தபின், ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சோடச உபச்சாரங்களுடன் அபிஷேகம் செய்து வைத்து உணவை ஒரு தட்டில் பரிமாறி வைத்தாள். அனைத்து நாடகங்களுக்கும் தலைவரான ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் உணவை உண்ண வரவில்லை. நேரம் கடந்து கொண்டே போனது, மக்கள் கூட்டம் ஓய்ந்தபாடில்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமி வழக்கம்போல வந்தவர்கள் அனைவருக்கும் உணவு அளிக்குமாறு ராவ்ஜிக்கு உத்தரவிட்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் வார்த்தைகளுக்கு மறுவார்த்தை ஏதும் பேசமுடியாமல் அவர் ஒத்துக்கொண்டார். ஆனால் கவலை அவர் மனதை தொற்றிக்கொண்டது. **“ஸ்வாமி, நாற்பது நபர்களுக்கு தேவையான உணவு மட்டுமே தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது”** என்று அவர் பவ்வியமாக ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் கூறினார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி சப்பாத்தி, சாதம் மற்றும் மற்ற உணவுப் பொருட்கள் வைக்கப்பட்டிருந்த பாத்திரங்களை தன்னிடம் கொண்டுவரும்படி ஆணையிட்டார். அவற்றில் அம்மன், கண்டோபா மற்றும் சாளக்கிராம சிலைகளை புதைத்து வைத்தார். இருவரையும் அன்னபூர்ணா தேவியை பிரார்த்தனை செய்து கொள்ளுமாறு கூறினார். சாப்பாட்டுக் கூடைகளை விதாபாயின் தலையில் வைத்துக் கொண்டு துளசிச் செடியை மூன்று முறை சுற்றிவிட்டு வரும்படி கூறினார். உணவுப் பாத்திரங்களை தன்னிடம் வைத்துக்கொண்டு, உணவை எடுத்து பரிமாறும்படி கூறினார். உணவை எடுத்துக் கொண்டவுடன் உணவிருக்கும் பாத்திரத்தை மீண்டும் பார்க்கக்கூடாது என்று உணவு பரிமாறுபவர்களிடம் கூறினார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறியபடியே ராவ்ஜி பாட்டீல், மஹாதேவ் பட் ஆகியோர் பரிமாறத் தொடங்கினர். முதல் பந்தியில் 400 பேர் உணவருந்தினர். உணவு அள்ள அள்ள குறையாமல் இருந்ததைக் கண்டு அனைவரும் ஆச்சரியம் அடைந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை அனைவரும் போற்றி புகழ்ந்தனர். அதை ஏதும் காதில் வாங்கிக்கொள்ளலாமல், **"முதலில் அனைவருக்கும் உணவு பரிமாறுங்கள்!"** என்று கட்டளையிட்டார். வந்தவர்கள் அனைவரும் வயிறார உண்டுவிட்டுச் சென்றனர். இதே போல இரவு வரை தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. ராவ்ஜி பாட்டீல் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் வந்து, **"ஸ்வாமி, தாங்கள் இன்னும் உணவருந்தவில்லையே!"** என்று கவலையுடன் கேட்டார். அதற்கு மஹராஜ், "இன்னும் என் தந்தையும், தாத்தாவும் வரவில்லை. அவர்கள் வந்தவுடன் சாப்பிடுகிறேன்" என்று கூறினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுடைய சங்கேத பாஷை யாருக்குத்தான் புரியும்? சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு சோலாப்பூரைச் சேர்ந்த சர்க்கார் ஊழியர்கள் சிலர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்துவிட்டு உணவு உண்டனர்.

அன்று இரவு மணி பதினொன்றை எட்டியது. கருணையின் வடிவமான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர், அப்போதுதான் உணவு எடுத்துக் கொண்டார். இவ்வளவு நபர்கள் உண்ட பிறகும் உணவு மீதமிருந்தது. அடுத்த நாள் சேவகர்கள் அவற்றை பிரசாதமாக உண்டனர். நாற்பது பேருக்கு சமைக்கப்பட்ட உணவு 4000 பேருக்கு அளிக்கப்பட்டது. ராவ்ஜி பாட்டீல் மற்றும் விதாபாய் 4000 பேருக்கு உணவளித்த புண்ணியத்தை பெற்றுக் கொண்டனர். நாம் ஒன்று கேட்டால் அவற்றை பலமடங்காக அளிப்பதில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய அருளுக்கு ஈடு இணை உண்டோ?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 111

விஞ்ஞானமும் பொய்த்துவிடும்

அந்த காலகட்டத்தில்தான் புகைப்படம் எடுக்கும் கலை புதிதாக நடைமுறைக்கு வந்திருந்தது. ஆங்கிலேயர்கள் இந்த கலையை மக்களிடையே பிரபலமாக்குவதற்காகவும் தங்கள் ஆவணத்திற்காகவும் மிகவும் உன்னதமான வர்கள் மற்றும் அரச வம்சாவளிகளை புகைப்படம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். அற்புதங்கள் பல நிகழ்த்தி மக்களிடையே மஹாபுருஷர் என்று புகழுடன் விளங்கிய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய புகைப்படத்தை கண்டிப்பாக படம் பிடித்துவிட வேண்டும் என்கிற முனைப்பில் அவர்கள் இருந்தனர். அதனால் வெளிநாட்டிலிருந்து ஒரு திறமையான புகைப்படக் கலைஞரை வரவழைத்திருந்தனர்.

அந்த புகைப்படக் கலைஞர் அக்கல்கோட் வந்தவுடன் தன் விருப்பத்தை ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் சேவகர்களிடம் தெரிவித்தார். அவர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் முறையான அனுமதி இல்லாமல் புகைப்படம் எடுக்க முடியாது என்று கூறிவிட்டனர். ஆனால் அந்த புகைப்படக் கலைஞரோ மிகுந்த அகம்பாவத்துடன் தன் திறமையின் மீது அபார நம்பிக்கையுடன் எவருக்கும் தெரியாமல், ஏன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளும் கவனிக்காத நேரத்தில் புகைப்படம் எடுத்துவிடலாம் என்று எண்ணினார். காமெராவுக்கு பெரியவர் சிறியவர் என்கிற வித்தியாசம் தெரியுமா என்ன? விஞ்ஞானம் பொய்த்து விடுமா? என்கிற துணிச்சலுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு ஏதும் தெரியவில்லை என்கிற எண்ணத்தோடு புகைப்படம் எடுத்தார். பின்னர் அதை பெரிதாக்கிக் கொண்டுவந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் பெருமையோடு காட்டினார்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி அதை தன் சேவகர்களிடம் காண்பிக்குமாறு கூறினார். ஒருவர் அதைப் பார்த்துவிட்டு ஸ்ரீ ராமர் என்று கூறினார், இன்னொருவர் இதில் இருப்பது விஷ்ணு என்றார், மூன்றாவது நபர் இதில் இருப்பது பவானி என்றார், நான்காமவர் இது கண்டோபா என்றார். அதில் அனைவரும் தங்களுடைய குலதெய்வத்தைக் கண்டனர்.

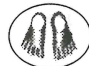
உங்களால் உங்களுடைய குருவை கூட சரியாக அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லையே என்று அந்த புகைப்படக் கலைஞர் அனைவரையும் கேலி செய்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரிடமே அந்த

புகைப்படத்தை கொடுத்து பார்க்கச் சொன்னார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அதை வாங்கிப் பார்த்தவுடன் **"நான் பார்ப்பதற்கு இப்படியா இருக்கிறேன்?"** என்று கூறிக்கொண்டே பலமாக சிரிக்கத் தொடங்கினார். என்ன ஒரு அற்புதம்! அந்த புகைப்படத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு பதிலாக ஒரு குரங்கின் படம் இருந்தது. இதைப் பார்த்தவுடன் புகைப்படக்கலைஞர் வெட்கித் தலைகுனிந்தார். பரமாத்மாவின் சக்திக்கு முன்னால் விஞ்ஞானம் பொய்த்துவிடும் என்பதை அவர் புரிந்துகொண்டார்.

அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்துவிட்டு தன்னை மன்னிக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார். அவர் புகைப்படம் எடுப்பதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அனுமதி அளிக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். உடனே தயாமூர்த்தியான ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் புன்னைகையுடன் அவருக்கு அனுமதி அளித்தார். அந்த புகைப்படம் மிகவும் அம்சமான, அற்புதமான புகைப்படமாக உருவாகியிருந்தது. இந்த புகைப்படத்தின் மூலம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் புகழ் மேலும் பரவி பல புகைப்படக் கலைஞர்கள் அக்கல்கோட் நோக்கிப் படையெடுத்தனர். அவர்கள் எடுக்கும் படம் நல்ல முறையில் பதிவாகியிருந்தால் அவர்களின் புகழும் பன்மடங்காகப் பெருகத் தொடங்கியது. ஒருமுறை அப்படி புகைப்படம் எடுப்பதற்காக வந்திருந்த பாட்கே என்கிற புகைப்படக் கலைஞரின் அனுபவங்களைத் தொடர்ந்து விரிவாக பார்க்கலாம்.

புகைப்படம் எடுக்க நேரமாகிவிட்டது

புகைப்படம் எடுக்கும் எண்ணத்துடன் பாட்கே என்கிற ஒரு புகைப்படக்கலைஞர் அக்கல்கோட் வந்திருந்தார். அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் புகைப்படம் எடுக்க அனுமதி அளிக்குமாறு பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார், ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளும் புன்னகைத்தவாறு சம்மதித்து, அவரை 5 மணிக்கு வந்து எடுத்துக் கொள்ளுமாறு கூறினார். பாட்கே ஐந்து மணிக்கு முன்னதாகவே வந்து சரியான தருணத்திற்காகக் காத்திருந்தார். கடிகார முள் ஆறு மணியை எட்டியது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி பாட்கேவை அழைத்து ஹுக்கா தயார்செய்து அளிக்குமாறு கூறினார். இவருக்கோ பதைபதைப்பாக இருந்தது. இறுதியில் 7 மணிக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் புகைப்படம் எடுத்துக்கொள்ள அனுமதி அளித்தார். அப்போது இருள் சூழ்ந்துவிட்டது. பாட்கே மிகுந்த சோகத்துடன், **"ஸ்வாமி, இருளில் புகைப்படம் எடுக்க முடியாது"** என்று கூறினார். (அப்போது பிளாஷ் வசதி காமிராக்களில் இல்லை).

மகராஜ் பலமாக சிரித்துவிட்டு பாட்கேவை காமிராவின் தட்டுகளை develop செய்யுமாறு கூறினார். புகைப்படமே எடுக்காத போது அதை ஏன் develop செய்யவேண்டும் என்பது அவருக்கு புரியவில்லை. இருப்பினும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜுடைய வார்த்தைகளை மீறக்கூடாது என்கிற எண்ணத்தில் தட்டுகளை develop செய்தார். ஆஹா! என்ன ஒரு அற்புதம்! ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் ஹுக்கா புகைப்பது போல ஒரு புகைப்படம் அதில் பதிவாகியிருந்தது. பாட்கே பேச்சற்று போனார்.

அக்கல்கோட் வந்த பல புகைப்படக் கலைஞர்களுக்கு பலவிதமான அற்புதங்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. இதேப் போல ஒரு நிகழ்ச்சியை சீரடி சாய்பாபாவும் நிகழ்த்தியிருப்பதை இங்கு நினைவு கொள்வோம்!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 112

பகவத் அப்பா என்னும் தச்சர்

அக்கல்கோட்டைச் சேர்ந்த பகவத் அப்பா என்னும் தச்சர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய பரம பக்தர். சில சமயங்களில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி இரண்டு அல்லது மூன்று நாட்களுக்கு அவர் வீட்டில் தங்குவார். இந்த தச்சர் தன்னுடைய விவசாய நிலத்தில் ஒரு பெரிய கிணற்றை வெட்டியிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அருளால் கிணறு முழுமையாக நீரினால் நிரம்பியிருந்தது. தச்சருக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை ஒரு முறையேனும் தன் விவசாய நிலத்திற்கு அழைத்து விருந்தளித்து அவருடைய உச்சிஷ்ட பிரசாதத்தை உண்ண வேண்டும் என்கிற விருப்பம் மிகுதியாக இருந்தது.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மோடியின் வீட்டு தாழ்வாரத்தின் சுவற்றில் சாய்ந்தபடி அமர்ந்திருந்தார். தச்சர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் சென்று, **“ஸ்வாமி, விவசாய நிலத்திற்கு தாங்கள் வரவேண்டும்”** என்று அழைத்தவுடன் “சிறிது நேரம் காத்திரு” என்று கூறினார். இதேபோல நான்கு அல்லது ஐந்து முறைகள் அவர் அழைத்த போதும் அதே பதிலைத்தான் அளித்தார். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு காசி பாண்டா மஹேஸ் வட்கர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக

வந்தார். தச்சர் அவரிடம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தன் நிலத்திற்கு அழைத்து வருமாறு கூறினார். மஹேஸ் வட்கர் வேண்டிக்கொண்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் வர சம்மதித்தார். தச்சர் சமையலுக்குத் தேவையான அனைத்து பொருட்களையும் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். மஹேஸ் வட்கர் மற்றும் சபனீஸும் சமைக்கத் தொடங்கினர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு சோடச உபசாரங்கள் செய்து உணவு பரிமாறப்பட்டது.

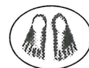
மஹேஸ் வட்கரும் சபனீஸும் சாப்பிடத் தயாரானபோது பக்கத்து நகரத்திலிருந்து சில பக்தர்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக வந்திருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் வந்திருந்தவர்கள் அனைவருக்கும் உணவு அளிக்குமாறு ஆணையிட்டார். மூன்று பேருக்கான உணவு மட்டுமே தயாரிக்கப்பட்டிருந்தமையால் மஹேஸ் வட்கருக்கு கவலை தொற்றிக்கொண்டது. உடனே மகராஜ், **"உனக்கு இடப்பட்ட ஆணைக்குக் கீழ்பணிந்து வந்திருப்பவர்களுக்கு உணவு பரிமாறு"** என்று கூறினார்.

இறுதியில் 50 பேருக்கும் மேற்பட்டவர்கள் உணவு உட்கொண்டனர். மாலை நேரத்தில் ஹர்தா பார்டிக்கு (மஹாராஷ்டிர வயல்களில் சோளக்குருத்தை எடுத்து நெருப்பில் சுட்டு உண்டு மகிழ்வர். அதை ஹர்தா பார்டி என்று அழைப்பர்) ஏற்பாடு செய்வதற்கு நெருப்பை பற்ற வைத்தனர். அதைக்கண்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் நெருப்புக்கு அருகில் வந்தார். அங்கிருந்த தண்ணீர் நிரம்பிய பானையிலிருந்து தண்ணீரை தன் வாயில் நிரப்பிக்கொண்டு நெருப்பின் மீது துப்பினார். அது அணைவதற்கு பதில் கொழுந்துவிட்டு எரிந்தது. இதே போல அந்த பானை முழுவதும் உள்ள நீர் தீரும்வரை செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் ஒவ்வொருமுறை இவ்வாறு செய்யும்போதும் **"இந்திராய நம:, வருணாய நம:...."** என்று கூறிக்கொண்டிருந்தார். இந்த வினோதமான செயலை அனைவரும் ஆச்சரியமாக கண்டு களித்தனர்.

கீதையில்,

ப்ரஹ்மார்பணம் ப்ரஹ்ம ஹவிர்ப்ரஹ்மாக்னௌ ப்ரஹ்மணா ஹுதம் |
ப்ரஹ்மைவ தேன கன்தவ்யம் ப்ரஹ்மகர்மஸமாதினா
- அத்தியாயம் 4, 24 வது ஸ்லோகம்

(பொருள்: அர்ப்பணம் செய்தல் பிரம்மம். அர்ப்பணம் செய்யப்படும் பொருட்கள் பிரம்மம். பிரம்மமாகிய அக்னியில் பிரம்மத்தால் கொடுக்கப்ப

டுகிறது. பிரம்மத்திடம் தன் மனதை முழுவதும் லயிக்க வைத்து, தன் காரியங்கள் அனைத்தையும் செய்பவன், பிரம்மத்தை அடைகிறான்)

என்கிற கூற்றின்படி ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அன்று நிகழ்த்திய லீலை இருப்பதாக அனைவரும் கூறினார்கள்.

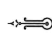
ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 113

சோலாப்பூரைச் சேர்ந்த தையல்காரர்

ஒருமுறை ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அக்கல்கோட்டிலிருந்து 12 மைல்கள் தூரத்திலிருக்கும் பாஸல் என்கிற கிராமத்திற்குச் சென்றிருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அந்த ஊரிலிருந்த திறந்தவெளியான இடத்தில் சென்று அமர்ந்துகொண்டார். பிறகு காஷிநாத், கண்பத்ராவ் போன்றோர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் தரிசனத்துக்காக அமர்ந்துகொண்டனர். அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ், **“கிராமத்திற்குள் சென்று பொற்கொல்லரை வரச்சொல்”** என்று ஆணையிட்டார். காஷிநாத் இந்த தகவலை சென்று தெரிவித்துவிட்டு, பவானி அம்மன் கோவிலுக்குச் சென்று தரிசனம் செய்தார்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக ஒரு சோலாப்பூரைச் சேர்ந்த ஒரு தையல்காரரும் அவருடைய மனைவியும் வந்தமர்ந்தனர். மஹராஜ் அவர்களிடம், **“என்னை உணவுக்கு அழைக்க மாட்டாயா?”** என்று கேட்டார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை அவரே நைவேத்யத்திற்கு அழைக்க வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளே இவ்வாறு கேட்டது அவருக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியை அளித்தது. அவர் பாவன்ராவ் தேஷ்பாண்டே மற்றும் பாஸல்காவுடைய குல்கர்னி ஆகியோரிடம் இந்த விஷயத்தைத் தெரிவித்தார். 50 நபர்கள் விருந்துக்கு வரலாம் என்கிற கணிப்பில் உணவு தயாரிக்க ஏற்பாடுகள் செய்தார். விருந்து நடைபெற்ற நாளன்று அமாவாசை என்பதால் சோலாப்பூரில் பக்தர்கள் கூட்டம் மிகுதியாக இருந்தது.

மகராஜ் அனைவருக்கும் உணவு ஏற்பாடு செய்யுமாறு கூறினார். கணபத்ராவ் ஜோஷி தரிசனம் செய்துவிட்டு கிளம்ப முற்பட்ட போது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவரை பார்த்து, **"ஏ! தடியா வீட்டுக்கு போ!"** என்று கூறினார். உணவு தயார் செய்யப்பட்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அபிஷேகம் செய்வித்து சோடச உபசாரங்கள் செய்த பின்னர் தட்டில் உணவு பரிமாறப்பட்டது. வந்திருந்த அனைவருக்கும் உணவளிக்குமாறு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஆணையிட்டார். அனைவரும் வரிசையாக நின்று கொண்டு காத்திருந்தனர். 50 நபர்களுக்கு தயாரிக்கப்பட்ட உணவு 500 நபர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டது. அனைவருக்கும் உணவு அளிக்கப்பட்ட பின்னர் தையல்காரரும் அவருடைய குழந்தைகளும் திருப்தியாக உண்டனர்.

தையல்காரர் பிசாசின் தொந்தரவினால் தவித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அனைவரும் அங்கு அமர்ந்து கொண்டிருந்த போது பிசாசு தையல்காரரின் உடலில் தோன்றியது. அது தன் ஆட்டத்தைத் தொடங்கியது, ஓவென கதறி அழுதது. மஹராஜை பார்த்து, **"சந்நியாசி ஏன் லீலைகள் புரிய வேண்டும்?"** என்று கேட்டுக்கொண்டே ஆடியது. இந்த தொந்தரவு நீண்ட நேரத்திற்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. இறுதியில் எதுவும் முடியாமல் அந்த தையல்காரர் மயங்கிவிழுந்தார். உடனே மஹராஜ், **"மாதர்சோத், இவனை இழுத்துக் கட்டுங்கள்"** என்று கூறினார். பின்னர் அவன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளிடம் மண்டியிட்டு மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டு, **"எனக்கு பெற்றோர்கள் இல்லை. தயவுசெய்து என்னை மன்னித்து வழிகாட்டி அருளுங்கள் ஸ்வாமி"** என்று கதறினான். கருணையுள்ளம் கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவனை மன்னித்து சரியான வழியை காட்டி அருளினார். அந்த தையல்காரர் பூரண குணமடைந்து தன் சொந்த கிராமத்திற்குச் சென்றார். பின்னாட்களில் அவர் அக்கல்கோட் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.

குருவின் நிழலில் வாழும் பக்தர்களின் வாழ்க்கையில், ஒரு நிகழ்ச்சி ஏன் நடைபெறுகிறது என்பதை தொடக்கத்தில் புரிந்து கொள்ள முடியாவிட்டாலும், இறுதியில் குரு தன் அற்புதமான லீலைகள் மூலம் அதை விளக்கிவிடுவார். ஆகவே குருவின் பாதங்களை சரணடைந்த ஒருவர் இந்நிகழ்ச்சி ஏன் நடைபெறுகிறது என்கிற குழப்பம் இல்லாமல் வாழ வேண்டும் என்பதை உணர்த்துவதற்காக இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்றதோ?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 114

ஜயாஜிராவ் ஷிண்டே

ஸ்ரீ ஜயாஜிராவ் மஹராஜ் ஷிண்டே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்வதற்காக அக்கல்கோட்டிற்கு வந்திருந்தார். அச்சமயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அரண்மனையில் தங்கியிருந்தார். ஜயாஜி ஷிண்டே தான் அரசன் என்பதையும், தன் செல்வச்செழிப்பை எண்ணி துளியும் கர்வம் கொள்ளாமல் பல துறவிகளை தரிசனம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவருக்கு பஜனைகள் செய்வதில் நாட்டம் இருந்தமையால் பல இடங்களில் பஜனைகள் செய்வது மற்றும் பஜனைகள் ஏற்பாடு செய்வதிலும் ஆர்வத்துடன் ஈடுபடுவார். மேலும் தினமும் பஜனை செய்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். பிரசித்தி பெற்ற பஜனைக்காரரான கோவிந்தபுவா நாஷிக்கார் ஸ்வாமி ஜயாஜிராவுடன் இருந்தார்.

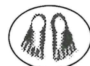
ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்ய முடியாமல் பக்தர்கள் பலர் தவித்துக் கொண்டிருந்தனர் (ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் அரண்மனையில் தங்கியிருக்கும் சமயங்களில் பக்தர்களுக்கு தரிசனம் அளிக்கமாட்டார் என்பதை முந்தைய அத்தியாயங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதை இங்கு நாம் நினைவு கொள்வோம்). அவரை எப்படியாவது அரண்மனையிலிருந்து வெளியே கொண்டுவருவதற்கான வழிகளைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் அனைத்து முயற்சிகளும் வீணாகி போனது. நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு ஜயாஜிராவ்வின் தூய பக்திக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் மனது இளகியது. மஹராஜ் விடியற்காலையிலேயே விழித்தெழுந்து அரண்மனையை விட்டு வெளியே வந்து ஒரு ஆலமரத்தின் கீழ் அமர்ந்து கொண்டார்.

இந்த விஷயத்தை அறிந்து கொண்ட ஷிண்டே தான் மன்னர் என்கிற ஆடம்பரம் எதுவும் இல்லாமல் ஒரு சிலரை மட்டும் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்துவிட்டு ஒரு தேங்காயை அவர் முன் சமர்ப்பணம் செய்தார். அப்போது ஜயாஜி ஷிண்டேவின் மனதில் எழும்பிய அனைத்து சந்தேகங்களையும் நிவர்த்தி செய்தது மட்டுமல்லாமல் சில அடையாளங்களையும் காட்டி விளக்கினார். மிகுந்த திருப்தியடைந்த ஜயாஜிராவ், **“நான் இதுவரை பல ஞானிகளை சந்தித்திருக்கிறேன். ஆனால் எவரும் இப்படிப்பட்ட தெளிவான விளக்கத்தை கொடுக்கவில்லை”** என்று திருப்தியுடன் கூறினார். இங்கு வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்தது அவருக்கு மிகுந்த

மனநிறைவை ஏற்படுத்தியது. ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய கருணை, சர்வ வியாபிதம் மற்றும் திகம்பரத்துவத்தை கண்டு மிகவும் திருப்தி அடைந்தவராய், **“இந்த தரிசனத்தால் நான் மிகவும் தூய்மை அடைந்துவிட்டேன். என் பூர்வ ஜென்ம புண்ணியத்தால் மட்டுமே என்னால் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்ய முடிந்தது. என் கண்கள் இப்போது நிறைந்துவிட்டன”** என்று மகிழ்ச்சி பொங்கக் கூறினார்.

அந்த சமயத்தில் ஷிண்டேவின் சேவகர்கள் சிலரும், கோவிந்தபுவாவும் அங்கு வந்தனர். கோவிந்தபுவா சில கீர்த்தனைகளை பாடினார். மஹராஜ் அவரிடம், **“மரதண்டம் எங்கே?”** என்று கேட்டார். அதற்கு கோவிந்தபுவா, **“ஒரு பரமஹம்சர் மனம், வாக்கு மற்றும் தன் உடலை விட மேன்மை அடைந்தால் தன் மரதண்டத்தை விட்டுவிடுவார். அவருக்கு எதிர்பார்ப்பு என்பது முற்றிலுமாக நீங்கிவிடும். தினசரி வாழ்க்கையும் ஆன்மிக வாழ்க்கையும் வெவ்வேறு என்று தோன்றாது, அதாவது இரண்டு பிளவுகளாக தெரியாது. இருப்பினும் நான் உங்களை எங்களிடமிருந்து உணவு பெற்றுக்கொள்ளுமாறு பணிவுடன் வேண்டிக் கொள்கிறேன்”** என்று கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் வயிறு குலுங்க சிறிது நேரத்திற்கு சிரித்துக் கொண்டே இருந்தார். உடனே கோபத்துடன் சில வார்த்தைகளை கூறியபின், **“உன்னுள் இருக்கும் சந்நியாசிக்கு வீடு போன்ற உடைமைகள் இருக்கிறதா? அப்படி இல்லையென்றால் அவன் எங்கு சென்று பிக்ஷை எடுக்க வேண்டும்? ம்ம்.. சரி வா”** என்று கூறினார்.

இந்த விவாதத்தை கேட்டுக் கொண்டிருந்த அனைவரும் மிகுந்த ஆச்சரியம் அடைந்தனர். அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை நமஸ்கரித்துவிட்டு அவரை வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அடுத்த நாளும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்காக ஷிண்டே, கோவிந்தபுவா மற்றும் சிலர் வந்தனர். அந்த சமயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஓந்க்கரின் வீட்டு தாழ்வாரத்தில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தார். அனைவரும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை வணங்கினார்கள். அப்போது அங்கிருந்த பக்தர்கள் கூட்டத்தில் முஸ்லிம் பக்தரான தாதுமியாவும் இருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவரை அருகில் அழைத்து, **“சப்பாத்தியும் கடலைமாவும் கொண்டுவா”** என்று கூறினார். தாதுமியாவும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கூறியபடியே கொண்டு வந்தார். லீலைகள் புரிவதில் வல்லவரான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் கோவிந்தபுவாவிடம், **“வேற்றுமை ஏதும் இல்லாத பரமஹம்சரே வாரும்! இந்த பிக்ஷையை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்”** என்று கேலியுடன் கூறினார். இதைகேட்டவுடன் கோவிந்தபுவா அதிர்ச்சியில் உறைந்து, தன் தவறுகளை உணர்ந்து கொண்டு, **“மஹராஜ், ‘எவரொருவரின் சொல்லும் செயலும் ஒன்றாக இருக்கிறதோ அவர்களை தலைவணங்க வேண்டும்’ என்கிற வார்த்தைகள் உங்களுக்கு மட்டும்தான் பொருந்தும். நீங்கள் பரபிரம்மா**

என்பதில் எந்தவித சந்தேகமும் கிடையாது. என்னைப் போன்றவர்கள் வெறுமனே அறிவுரை மட்டும் வழங்கிவிட்டு அதை செயல்படுத்துவதில் கவனம் செலுத்துவதில்லை. துக்காராம் மஹராஜ், 'நான் அனைவருக்கும் அறிவுரை வழங்குகிறேன் ஆனால் என்னுடைய ஒரு குறையைக்கூட நான் இன்னும் மாற்றிக்கொள்ளவில்லை' என்று கூறுவார். நாம் பேசும் வார்த்தைகள் மட்டுமே அனைவரையும் கவர்ந்திழுத்து விடாது. இதே சொல்லும் செயலும் ஒன்றாக இருப்பவர்களுடைய வார்த்தைகளை மூவுலகங்களிலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். ஸ்வாமி, உங்களுக்கு ஈடுஇணை இந்த உலகில் எவரும் இல்லை" என்று கூறி முடித்தார்.

பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், **"நாம் அனைவரும் ஒன்றுதான்"** என்று கூறினார். பிறகு கோவிந்த ஸ்வாமியும் ஷிண்டேவும் சில சேவைகளை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு செய்தனர். சில நாட்கள் அக்கல்கோட்டில் தங்கியிருந்துவிட்டு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை புகழ்ந்து கொண்டே தங்கள் சொந்த ஊருக்குச் சென்றனர்.

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 115

சோலாப்பூரைச் சேர்ந்த பாபுராவ்

சோலாப்பூரைச் சேர்ந்த பாபுராவ் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருடைய பரம பக்தர். பக்தர்கள் எவரேனும் அக்கல்கோட்டிலிருந்தோ அல்லது கானகாபூரி லிருந்தோ சோலாப்பூர் வந்தால் அவர்களை அன்புடன் வரவேற்று சேவைகள் செய்வார். பாபுராவ் ஒரு முறை இருவருடன் அக்கல்கோட்டுக்கு பயணித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர்கள் இருவரும் பாபுராவுடன் வயதில் மூத்தவர்கள். அவர்களில் ஒருவருக்கு திருமணம் நடக்கவில்லை, இன்னொருவர் வறுமையின் பிடியில் சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்தார். வழிப் பயணத்தின் போது அவர்களில் ஒருவர், **"ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஒரு அவதாரம் என்று கூறுகின்றனர். என்னிடம் பணம் மிகுதியாக இருக்கிறது ஆனால் என்ன காரணத்தினாலோ நாற்பது வயதாகியும் இன்னும் திருமணம் நடைபெறவில்லை"** என்றார். மற்றவர், **"நான்**

நன்கு படித்தவன் இருப்பினும் எனக்கு எந்த வேலையும் கிடைக்கவில்லை. நம் இருவருடைய தேவையும் பூர்த்தி அடைந்தால் மட்டுமே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை ஒரு அவதாரம் என்று ஒத்துக் கொள்ள முடியும்" என்று பேசிக்கொண்டனர்.

உடனே பாபுராவ், **"வெறும் வார்த்தைகளால் என்ன பயன் இருக்கிறது! நீங்கள் ஏதாவது பிரார்த்தனை நிறைவேற்றுவதாக உறுதியளியுங்கள்"** என்று கூறினார். அதற்கு அவர்கள் **"அப்படி எங்கள் தேவைகள் பூர்த்தி அடைந்தால் நாங்கள் ஒவ்வொரு வருடமும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்வதற்கு அக்கல்கோட்டுக்கு வருவதாக உறுதி அளிக்கிறோம்"** என்று கூறினர்.

அக்கல்கோட் சென்றடைந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை தரிசனம் செய்தவுடன் அவர் மிகுந்த கோபத்துடன், **"ஒரு வேசியை அழைத்துக்கொண்டு ஒரு இடத்தில் போய் அமர்ந்துகொள். சந்நியாசியின் ஆண்மையை சோதிக்கிறாயா?"** என்று கேட்டார். இதைக் கேட்டவுடன் அவர்கள் இருவரும் பயத்தில் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் இருவரும் தன்னைத்தானே தங்கள் கண்ணத்தில் அறைந்து கொண்டனர், தோப்புக்கரணம் போட்டனர், தங்களை மன்னிக்குமாறு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை கெஞ்சினர். கருணைக்கடலான ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவர்களை மன்னித்துவிட்டு, பிரசாதம் அளித்த பின்னர் விடைகொடுத்து அனுப்பி வைத்தார். மூவரும் அங்கு மூன்று நாட்கள் தங்கியிருந்துவிட்டு தங்கள் சொந்த கிராமத்திற்குச் சென்றனர். இரண்டு மாதத்திற்குள் ஒருவருடைய திருமணமும், மற்றொருவருக்கு வேலையும் கிடைத்து, அவர்களுடைய பிரார்த்தனை நிறைவேறின. அவர்கள் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றும் வண்ணம், ஒவ்வொரு வருடமும் அக்கல்கோட் வந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்தனர்.

ஏதும் அறியாதவர்களை ஒரு சில வார்த்தைகளோ அல்லது சில காரியங்களோ செய்ய வைத்து, அவர்களுக்கு அருள் மழை பொழிந்து, அவர்களை தன் பக்தர்களாக தன் வசம் இழுத்துக்கொண்டு, அவரே அவர்களுக்கு அரணாக இருந்து வழிநடத்துகிறார் என்பது இந்த நிகழ்ச்சி நமக்கு தெளிவு படுத்துகிறது அல்லவா?

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 116

வாமன்புவாவும் தாம்பூல பிரசாதமும்

சக வருடம் 1794 இல் (கி.பி.1872) நாசிக்கில் சிம்ஹஸ்தா என்று அழைக்கப்படும் 12 வருடங்களுக்கு ஒரு முறை நடைபெறும் கும்பமேளா நடைபெற்றது. அந்த வருடத்தில் வாமன்புவா நாசிக், திரியம்பகேஸ்வரர் ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்றுவிட்டு சப்தசிருங்கி தேவியை தரிசனம் செய்வதற்காகச் சென்றிருந்தார். தேவியை முறைப்படி வணங்கிவிட்டு அங்கிருந்த போபேவிடம் (அர்ச்சகரிடம்) தேவியின் வாயில் இருக்கும் தாம்பூல பிரசாதத்தை அளிக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார். போபே மிகுந்த கிண்டலுடன், **“ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் உண்மையிலேயே பரப்ரம்மவாக இருந்தால், உங்களுக்கு அவர் மீது உண்மையான பக்தி இருந்தால் அவரே தேவியின் வாயில் இருக்கும் தாம்பூல பிரசாதத்தை உங்களுக்கு அளிப்பார்”** என்று கூறினார். இந்த உரையாடலை ஆன்மிகத்தில் மிகுந்த உயர்ந்த நிலையில் இருந்த பிரம்மச்சாரி புவா கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் ஜகதாம்பாவை மிகுந்த சிரத்தையுடன் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார். அச்சமயத்தில் ஜகதாம்பாவின் வாயிலிருந்த தாம்பூலம் அவருடைய உடலின் மீது விழுந்தது. அந்த தாம்பூலத்தை எடுத்து வாமன்புவாவும், பிரம்மச்சாரிபுவாவும் பகிர்ந்து கொண்டு உண்டனர். இந்த அற்புதத்தைக் கண்ட போபே அதிர்ச்சியில் வாயடைத்து தலைகுனிந்தார்.

அடுத்த நாள் இருவரும் சதாரா சென்று தேவ் மாம்லத்தாரை தரிசனம் செய்துவிட்டு நாசிக் சென்றனர். அங்கிருந்த கங்கையில் (நாசிக்கில் இருக்கும் கோதாவரி கங்கைக்கு ஈடானது) நீராடிவிட்டு அந்த புண்ணிய தீர்த்தத்தை எடுத்துக்கொண்டு பண்டரிபுரம் சென்றனர். பண்டரிபுரத்தில் இருக்கும் பாண்டுரங்கனுக்கு இந்த கங்கை நீரினால் அபிஷேகம் செய்தனர். அப்போது இவர்களுடன் இருந்த ஏக்நாத்பந்த் பாட்வே மற்றும் தாதாஜி மனோகர் ஆகிய இருவரும் பாண்டுரங்கனுக்கு பதிலாக அங்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் இருக்கும் காட்சியைக் கண்டு தரிசித்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரும் பாண்டுரங்கனும் வேறல்ல என்பதை அவர்கள் உணர்ந்து கொண்டு பேரானந்தம் அடைந்தனர்.

பின்னர் அவர்கள் பண்டரிபுரத்திலிருந்து அக்கல்கோட்டுக்கு நடந்தே சென்றடைந்தனர். அன்றைய தினம் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் பக்தர்களுடன்

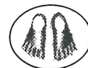

மோடியின் வீட்டில் இருந்தார். அவருக்கு முன்னால் ஒரு தேங்காயை வைத்துவிட்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவர்களிடம், **“சப்தசிருங்கியிடம் சென்று ஏன் அப்படி கூச்சலிட்டீர்கள்? அதனால் நானே தாம்பூலத்தை கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று!, பாண்டுரங்கனிடமிருந்து கங்கை ஜலத்தையும் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று!”** என்று கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தன் பக்தர்கள் மீது கொண்டிருக்கும் அதீத அன்பை எண்ணி இருவரின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் உருண்டோடின. அன்பை பொழிந்துகொண்டிருந்த அதே நொடியில் கோபமாக மாறி, **“அந்த மாம்லத்தாரிடம் செல்ல வேண்டிய அவசியம் என்ன?”** என்று கேட்டார். உடனே இருவரும் தங்களை மன்னிக்குமாறு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பாதத்தில் விழுந்தனர்.

தத்தரை வணங்கினால் அனைத்து தெய்வங்களையும் வணங்குவதற்கு சமமாகிவிடும் என்பதை நிரூபிக்கும் வண்ணம், தத்த ஸ்வரூபமான ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் தன் பக்தர்கள் வேறெங்கும் அலைந்து திரிந்து மற்ற தெய்வங்களை வணங்குவதற்கு பதிலாக தன்னை மட்டும் நினைத்துக் கொண்டால் போதுமானது என்பதை நமக்கு இந்த நிகழ்ச்சியின் மூலம் சுட்டிக்காட்டுகிறார். மேலும் அவருடைய பக்தர்களை அவர் நிழல் போல தொடர்ந்து கொண்டு கவனித்துக் பாதுகாக்கிறார் என்பதை அல்லவா இந்த நிகழ்ச்சி நமக்கு புரிய வைக்கிறது!

கங்கா அபிஷேகம்

சக வருடம் *1795* (கி.பி.*1873*) , சித்திரை மாதம் தேய்பிறையில் ஒருநாள் விடியற்காலையில் ஸ்ரீ வாமன்புவா ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு கங்கை நீரினால் அபிஷேகம் செய்வதற்காகச் சென்றார். அப்போதுதான் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அபிஷேகத்திற்காக தயார் நிலையில் இருந்தார். சோளப்பாவும் சுந்தரா பாயும் வாமன் புவா கங்கை நீரை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அபிஷேகம் செய்வதற்கு அனுமதி அளிக்கவில்லை. உடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் கோபத்துடன், **“இந்த மார்வாடிக்கும் விதவைக்கும் நீ ஏன் பயப்படுகிறாய்? கங்கை நீரை அபிஷேகம் செய்”** என்று கூறினார். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவ்வாறு கூறிய அடுத்த நொடியே எந்த தாமதமும் இல்லாமல், ஒரு வாளி முழுவதும் கங்கை நீரை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மீது அபிஷேகம் செய்தார். பின்னர் ஒரு பட்டு காவித் துணியை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு அணிவித்துவிட்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் செய்தார். பின்னர் தன் வீட்டிற்குச் சென்றார். மாலை நேரத்தில் கீர்த்தனை செய்வதற்காக

வாமன் புவா நின்றுகொண்டிருந்த போது, **"வீணாக ஏன் கீர்த்தனை செய்கிறாய்? நைவேத்தியம் எங்கே?"** என்று கேட்டார். அடுத்தநாள் வாமன் புவா அளித்த நைவேத்தியத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்.

வாமன் புவா மட்டுமல்ல அக்கல்கோட் வந்த பலரிடமும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஒரு குழந்தைபோல தனக்கு நைவேத்தியம் வேண்டும் என்று கேட்டு வாங்கி ரசித்து சாப்பிட்டுவிட்டு அவர்களுக்கு புண்ணியத்தை வாரி வழங்கியிருக்கிறார். அனைத்து உயிர்களிலும் வியாபித்திருக்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தருக்கு பிடித்தமான உணவுகளை நாம் நைவேத்தியமாக படைக்கும்போது அவற்றை அவர் உண்டு நம்மையும் ஆசீர்வதிக்க மாட்டாரா என்ன!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!

அத்தியாயம் 117

கான்பாட்டியாவின் கதை

கான்பாட்டியா என்கிற பக்தர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பல்வந்த் ராவ் என்கிறவர் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் போது அவருடைய மண்டையை கல்லினால் தாக்கிவிட்டார். இதனால் பெரும் பரபரப்பு ஏற்பட்டது. அப்போது ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பக்தர்கள் மோடியின் வீட்டில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். கூச்சல் மிகுதியாக இருந்தமையால் அனைவரும் சம்பவம் நடைபெற்ற இடத்திற்கு ஓடிச் சென்றனர். சுந்தராபாய் பயத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கட்டிலுக்குக் கீழே சென்று படுத்துகொண்டாள். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவளுடைய பின் பகுதியில் தன் காலால் உதைத்தார். ஒருவன் காவலதிகாரியை அழைக்க நகரத்திற்கு விரைந்தான். காவலதிகாரி சம்பவம் நடந்த இடத்திற்கு வந்து குற்றவாளியிடம் பேசி புரியவைக்க முயற்சி செய்தார். ஆனால் அருகில் சென்று அவரை பிடித்து இழுத்துவர எவருக்கும் துணிவு இல்லை. சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு சேவகர்களும் காவல் அதிகாரியும் சேர்ந்து சில தந்திரங்கள் செய்து அவரை பிடித்து கைது செய்தனர்.

இந்த சம்பவம் நடைபெறுவதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் கான்பாட்டியா விஸ்வநாதபுவாவை இதே போல தாக்கியிருந்தார். அவர் ஒரு மனநோயாளியாக இருந்தாலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பரம பக்தராக இருந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் நடந்து செல்லும்போது, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை பார்த்துக்கொண்டே, பின்புறமாக அவருடன் நடந்து வருவார். கான்பாட்டியா எப்போதும் நான்கு அல்லது ஐந்து நபர்கள் கூட சுமக்க முடியாத சில சாமான்கள் மற்றும் ஒரு கட்டில் ஆகியவற்றை சுமந்து கொண்டே திரிந்து கொண்டிருப்பார். சில நாட்களுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் மலத்தை உண்டு கொண்டிருந்தார். இருப்பினும் கர்மாவின் பிடியிலிருந்து எவராலும் எளிதாக தப்பிவிட முடியுமா?

இரண்டாவது சம்பவம்

கான்பாட்டியா நாத் சம்பிரதாயத்தை கடைப்பிடித்து வந்தார். அவரைக் கண்டாலே அனைவருக்கும் பயம். எவரேனும் கான்பாட்டியாவின் வார்த்தைகளுக்கு மறுவார்த்தை பேசினால் அவர்களை நன்றாக அடித்து உதைத்து விடுவார். குறிப்பாக ஸ்ரீபாத பட், சோளப்பா, விஸ்வநாத் புவா மற்றும் சுந்தராபாயி ஆகியோரைக் கண்டாலே அவர் எச்சரிக்கை உணர்வோடு நடந்து கொள்வார். அவர்களுடன் சண்டையிட்டதற்காக முன்பு அவர் தண்டனை பெற்றிருந்தார். ஆனால் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் அருள் அவருக்கு அபரிமிதமாக இருந்தது. மாம்லத்தார் கான்பாட்டியாவை சிறையிலிருந்து விடுவித்துவிட வேண்டும் என்று விரும்பினார் ஆனால் மற்ற சேவகர்களோ அவரை விடுவித்தால் அவர் எவரையேனும் கொன்றுவிடுவார் என்று பயந்தனர்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் தரிசனம் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லையென்றால் நான்கு நாட்களுக்குக் கூட உணவருந்தாமல் இருப்பார். பிறகு நான்கு நாட்களுக்கான சாப்பாட்டையும் ஒன்றாக சேர்த்து சாப்பிட்டு விடுவார். சிறைச்சாலையில் புகைபிடிக்க அனுமதி இல்லை என்கிற காரணத்தினால் அவருக்கு புகைபிடிப்பதற்கான வழியில்லை. ஆனால் இரவு நேங்களில் அவர் புகை பிடிப்பார். தூரத்திலிருந்து பார்த்தால் காவலதிகாரியின் கண்ணுக்குத் தெரிந்த புகைக்குழாயும் புகையிலையும், அருகில் வந்து பார்க்கும்போது புலப்படாது. இந்த விஷயத்தை அவர் மேலதிகாரியிடம் விவரித்தார்.

கான்பாட்டியாவிற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தினமும் தரிசிப்பதற்கான அனுமதி கிடைத்தது. சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவர் தரிசனத்தின் போது கலாட்டா செய்யத் தொடங்கினார். அதனால் தினமும் தரிசனம் செய்வதற்கு மறுப்பு அளிக்கப்பட்டது.

ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தர் லெண்டுரிபுவாவின் தோட்டத்தின் வாயிலில் அமர்ந்திருந்தார். அங்கு மனிதர்களின் மார்பு உயரத்திற்கு உயரமான ஒரு சமாதி இருந்தது. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அதன் மீதேறி அமர்ந்துகொண்டார். அங்கிருந்த சிவலிங்கத்தை ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் வணங்கினார். அதே நேரத்தில் கான்பாட்டியாவும் அந்த வழியாக ஒரு காவலதிகாரியால் அழைத்து வரப்பட்டார். அந்த தோட்டத்தின் உள்ளிருந்து 'ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் கி ஜெய்' என்கிற கோஷம் கான்பாட்டியாவின் காதுகளில் விழுந்தது. அவர் தன் சுயநினைவை இழந்தார். ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்யவேண்டும் என்று அந்த காவலதிகாரியிடம் விண்ணப்பித்தார். அதற்கு காவலதிகாரி சம்மதிக்காததால் அவரைக் காலால் இடுப்பில் உதைத்துவிட்டு அந்த அதிகாரியுடைய கத்தியை உறையிலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு மஹராஜை நோக்கி ஓடினார்.

காவல் அதிகாரி ஊருக்குள் சென்று கத்தியுடன் மஹராஜை தரிசனம் செய்வதற்காக கான்பாட்டியா சென்றுள்ளார் என்று அனைவரிடமும் தெரிவித்தார். மாம்லத்தார், காவல் ஆய்வாளர் மற்றும் ஆயுதங்கள் ஏந்திய குதிரையோட்டி ஆகிய அனைவரும் மஹராஜை நோக்கிச் சென்றனர். கான்பாட்டியா கத்தியுடன் தன் கைகளை கூப்பியவாறு ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரை தரிசனம் செய்து கொண்டிருந்தார். அங்கு கூடியிருந்த ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட பக்தர்கள் சிதறி ஓடிவிட்டனர். மூன்று நபர்கள் மட்டுமே அங்கு இருந்தனர். அவர் கையிலிருந்த கத்தியைப் பார்த்து ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ், **"இங்கு என்ன இருக்கிறது? கிணற்றடியில் ஒரு காளையும் மாட்டுவண்டியும் இருக்கிறது"** என்று கூறினார். அதன் உண்மையான அர்த்தம் என்னவென்று எவருக்கும் புரியவில்லை.

மஹராஜுடைய ஆணைக்கிணங்க கான்பாட்டியா சில அடிகள் நடந்து சென்றுவிட்டு பின்னோக்கிப் பார்த்தார். அங்கு வயதான பிராமணர் ஒருவர் உட்கார்ந்து இருப்பதை பார்த்தார். பின்பக்கத்திலிருந்து பார்க்கும் போது அவருடைய கருமையான,குள்ளமான சரீரம் சோளப்பாவை ஒத்ததாக இருந்தது. கான்பாட்டியவுக்கு சோளப்பவின் மீது மிகுந்த கோபம் இருந்தது. அதனால் அந்த பிராமணரின் கழுத்தில் கத்தியால் வெட்டினார். மேலும் ஏழு அல்லது எட்டு முறை மீண்டும் மீண்டும் அவரை வெட்டிக் கொண்டே இருந்தார். அவர் வெட்டிய வேகத்தில் கத்தியே வளைந்து, அதன் கைப்பிடியும் கழன்று விழுந்து விட்டது. அந்த பிராமணர் மெதுவாக எழுந்து கிணற்றுக்கு அருகே

சென்றார். அதிகமான ரத்தப் போக்கினால் அவருக்கு மயக்கம் ஏற்பட்டு கீழே விழுந்துவிட்டார். அனைவரும் அவரை மருத்துவமனையில் கொண்டு சேர்த்தனர்.

காவல் துறையினர் உட்பட 400 பேர் கான்பாட்டியாவை சுற்றி நின்று கொண்டிருந்தனர். ஆனால் அவருக்கு அருகில் செல்ல எவருக்கும் துணிவில்லை. அவர் அனைவரின் மீதும் மண்ணை வாரி இறைத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது வலிமை வாய்ந்த ஆட்டிடையன் ஒருவன் அங்கு வந்தான். அந்த ஆட்டிடையனின் உதவியுடன் கான்பாட்டியாவைப் பிடித்து கைது செய்தனர். எட்டு நாட்களுக்குப் பிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் அருளினால் அந்த பிராமணர் குணமானார். புஜங்கா நடந்தவை அனைத்தையும் மாம்லத்தார் மற்றும் நீதிபதியிடம் விவரித்தார். பின்னர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி மஹராஜ் அதற்கு, **"போசடிக்கே (கெட்ட வார்த்தை), பார் இவன் தன் புகழை பாடிக் கொண்டிருக்கிறான்"** என்று கூறினார்.

கான்பாட்டியா தன் கர்ம வினைகளினால் பைத்தியக்காரனைப் போல அனைவருக்கும் தெரிந்தாலும், அவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்தரின் மீது கொண்டிருந்த பக்தி அபரிமிதமானது. அனைவரும் அவரை தூற்றினாலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி கான்பாட்டியாவின் மீது அதீத பாசத்துடன் இருந்தது ஓர் அற்புதமான குரு-சிஷ்ய பந்தமல்லவா!

காண்பாடியாவைப் போலவே கோவிந்த் என்றொரு மனநிலை சரியில்லாத பக்தர் ஒருவர் அக்கல்கோட்டில் வாழ்ந்து வந்தார். ஒருநாள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி கட்டிலில் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். அதை கவனித்த கோவிந்த் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் பாதத்தில் கயிறால் கட்டிவிட்டு, மறுமுனையை அவருடைய கழுத்தில் கட்டிவிட்டு, ஸ்ரீ ஸ்வாமியை இரக்கமில்லாமல் இழுத்துச் சென்றார். இதைக் கண்டவுடன் சுந்தராபாயி மிகுந்த கூச்சலுடன் அவரை கயிற்றிலிருந்து விடுவித்தாள். அனைவரும் கோவிந்தை அடித்து உதைக்க துவங்கியதும், **"அவனை அடிக்க வேண்டாம். விட்டுவிடுங்கள்"** என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி கருணையுடன் கூறிவிட்டார். ஆனால் சில நாட்களுக்குப் பிறகு கோவிந்த் ஒரு கிணற்றினுள் தவறி விழுந்து தன் உயிரை விட்டான். அனைத்தையும் அறிந்திருந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் கருணைக்கு எல்லையுண்டோ!

ஜய ஜய ஸ்ரீ ஸ்வாமி சமர்த்!!